

Facultat de Ciències de la Comunicació

Treball de Fi de Grau

Títol

"De les arrels a la gespa: història i evolució de la Unió Club Esportiva Celrà com a reflex de la identitat d'un poble"

Autoria

Marc Güibas Corominas

Professorat tutor

Francesc Xavier Camprubí Pla

Grau

Comunicació Audiovisual	
Periodisme	X
Publicitat i Relacions Públiques	
Comunicació Interactiva	
Comunicació de les Organitzacions	

Tipus de TFG

Projecte	X
Recerca	

Data

Del 10 al 13 de juny de 2025	X
De l'1 al 2 de setembre de 2025	

Universitat Autònoma de Barcelona

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:	"De les arrels a la gespa: història i evolució de la Unió Club Esportiva Celrà com a reflex de la identitat d'un poble"		
Castellà:	"De las raíces al césped: historia y evolución de la Unió Club Esportiva Celrà como reflejo de la identidad de un pueblo"		
Anglès:	"From the roots to the grass: history and evolution of the Unió Club Esportiva Celrà as a reflection of the identity of a village"		
Autoria:	Marc Güibas Corominas		
Professorat tutor:	Francesc Xavier Camprubí Pla		
Curs:	2024/25	Grau:	Comunicació Audiovisual
			Periodisme
			Publicitat i Relacions Públiques
			Comunicació Interactiva
			Comunicació de les Organitzacions

Paraules clau (mínim 3)

Català:	Celrà, història, poble
Castellà:	Celrà, historia, pueblo
Anglès:	Celrà, history, village

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:	Aquest treball de final de grau explora la història de la Unió Club Esportiva Celrà, un club de futbol modest, però arrelat profundament al teixit social i cultural del poble. A través d'entrevistes, documents d'arxiu i anàlisi contextual, s'estudia l'evolució del club des dels seus orígens fins a l'actualitat.
Castellà:	Este trabajo de final de grado explora la historia de la Unió Club Esportiva Celrà, un club de fútbol modesto pero profundamente arraigado en el tejido social y cultural del pueblo. A través de entrevistas, documentos de archivo y análisis contextual, se estudia la evolución del club desde sus orígenes hasta la actualidad.
Anglès:	This final degree project explores the history of the Unió Club Esportiva Celrà, a modest football club deeply rooted in the social and cultural fabric of its town. Through interviews, archival documents, and contextual analysis, the study traces the club's evolution from its origins to the present day.

Agraïments

Vull expressar el meu sincer agraïment al professor Francesc Xavier Camprubí per la seva guia, paciència i dedicació al llarg de tot el meu Treball de Fi de Grau. El seu suport constant, les seves orientacions precises i la seva capacitat per transmetre confiança han estat fonamentals per a la realització d'aquest projecte.

Sense el seu acompanyament, aquest treball no hauria assolit el rigor i la profunditat necessàries. Li estic profundament agraït per haver cregut en aquesta proposta des del primer moment i per haver-me ajudat a donar-li forma amb criteri i passió.

D'altra banda, també vull fer un reconeixement especial a dues persones que han estat clau en l'elaboració d'aquest treball: l'Àlex Mascarreras i en Jordi Oliver. Sense ells, no hauria pogut accedir a una informació tan valuosa ni comprendre amb tanta profunditat la importància del lligam entre un club i el seu poble.

Sumari

1	Introducció	6
1.1	Motiu de la tria	6
1.2	Objectius.....	6
1.3	Estat de la qüestió.....	7
1.4	Metodologia	9
2	Història del futbol a Celrà.....	10
2.1	Context històric del futbol a Catalunya.....	10
2.2	Fundació i inicis	10
2.3	El futbol català durant el franquisme	13
2.4	Relació amb el club de la ciutat	15
2.5	Presidents	16
2.6	10 anys d'un ascens històric.....	20
2.7	Situació actual de la UCE Celrà.....	26
2.8	Seu del MIC	28
3	Plantejament de Reportatge	29
3.1	Propostes d'entrevistes.....	30
3.2	Publicació del reportatge.....	38
3.3	Pla econòmic	39
3.4	Pla de producció	40
4	Conclusions.....	42
5	Referències.....	43
5.1	Bibliografia.....	43
5.2	Hemerografia.....	43
5.3	Webgrafia	48
6	Annexos	50
6.1	Entrevista a Joan Esgleas, jugador del Primer Equip de la UCE Celrà	50

6.2	Entrevista a Gabi Rusu, exjugador de l'UCE Celrà.....	52
6.3	Entrevista a l'Àlex Mascarreras: jugador, coordinador, entrenador i membre de la Junta Directiva durant diverses etapes del club.	54
6.4	Entrevista a Jordi Oliver: jugador, entrenador, coordinador i membre de la Junta Directiva en diverses etapes del club.	61

1 Introducció

1.1 Motiu de la tria

La decisió de dedicar el meu treball a l'anàlisi històrica del futbol a Celrà és un fet vinculat al desconeixement personal i, penso que col·lectiu, dels habitants del meu poble: Celrà. La meva passió ha estat el futbol des de ben petit. Tant és així, que quan tenia quatre anys els meus pares ja em van posar les primeres botes de futbol, que es lligaven amb velcro i, que encara conservo a casa. Un dia d'estiu de 2024, estava fent neteja pel garatge de casa i les vaig trobar. Em va venir el cap que disset anys després, continuo lligat a aquest esport. Primer com a jugador i, més tard, com a entrenador.

“Un sempre ha de tenir presents les seves arrels”, segons la dita. Crec que el meu poble, que va ser el primer a brindar-me l'oportunitat de conèixer l'esport que adoro avui dia, mereix conservar, explicar i difondre la seva història. Per les històries que m'explica el meu pare, exjugador de l'UCE Celrà i per la quantitat d'hores que m'he passat al camp de futbol dels Pins d'en Ros, Celrà necessitava recollir la seva història en un Treball de Fi de Grau.

A partir del setembre de 2025, després de passar-me quatre anys estudiant fora de casa, tornaré a casa. He fitxat com a entrenador de l'UCE Celrà i entraré en el dia a dia del club. En aquest sentit, podré tenir l'oportunitat per posar sobre la taula aquest projecte.

D'altra banda, enguany s'hauria de celebrar el centenari del futbol a Celrà, ja que les primeres dades que aporta la pàgina web del club mencionen la fundació del club l'any 1925. Tot i això, altres documents recullen que la primera informació de futbol del poble data del 1910, a través de l'equip d'aficionats 'Sporting Club Celrà'.

Aquest projecte neix de la voluntat d'enregistrar i preservar una memòria col·lectiva que sovint queda relegada a l'àmbit informal, amb l'esperança que aquest treball serveixi de base per a futures investigacions i com a eina de divulgació per al conjunt de la ciutadania.

1.2 Objectius

L'objectiu principal del meu projecte és donar a conèixer la història del futbol a Celrà a través d'un reportatge escrit. D'aquesta manera, tota la informació que pugui recollir, si el club accedeix, podrà ser exposada a la seva pàgina web, ja que l'apartat d'història actual és d'una sola plana i hi manquen moltes dades rellevants.

En aquesta secció, m'agradaria donar a conèixer personatges importants del club, que han estat treballant durant molts anys perquè les coses sortissin bé i l'UCE Celrà pogués créixer fins avui dia. A més a més, el treball podria ajudar els habitants del poble a tornar a sentir un lligam amb l'esport i a interessar-se per la història d'un club centenari.

També m'agradaria aclarir el funcionament institucional d'un equip de poble. És una feina força desagraïda perquè la major part de les vegades es fa gratuïtament i “dona més mals de cap que alegries”, com diria Jordi Oliver, exmembre de la Junta Directiva. Tot i això, és una dedicació molt bonica i s'ha de reconèixer el fet de voler treballar desinteressadament pel poble i per les generacions que pugen.

Un altre aspecte a destacar és definir una clara cronologia dels fets, els dirigents, les categories i els camps de futbol que ha tingut el poble des de la seva fundació fins a l'actualitat.

Donar veu a les persones que van formar part de la història més gloriosa del club és una feina que es va fer fa molts anys, però que més endavant no s'ha posat en relleu ni s'ha publicat en un lloc fix i de fàcil accés.

1.3 Estat de la qüestió

Un dels treballs amb més semblances, en comparació amb el meu projecte, és el que va publicar l'autor Jordi Feliu i Fortià el 28 de març de 2023. Es tracta d'un volum de 551 pàgines anomenat: *Cellera FC, 100 anys d'història 1919-2019* (Feliu, J. 2023) on fa una memòria de l'equip de futbol de La Celler del Ter. Amb motiu de la celebració del centenari del club, Feliu va dedicar tres anys en recollir informació per explicar la història del club del poble. El va editar la Impremta Pagès, d'Anglès, i hi apareixen fotografies, cròniques dels partits de futbol, alineacions, resultats de partits, patrocinadors, anècdotes, entrevistes amb exjugadors i personatges famosos de la talla de Carles Puigdemont, Josep Maria Bartomeu i Urruti del Barça.

Pel que fa a Girona, es va publicar a finals de desembre de 2024, un llibre sobre la història recent del Girona FC des de la primera temporada a l'elit fins a la màxima categoria. Titulat '*Camí cap a Europa*' (Bofill, J. 2024), l'autor fa un repàs històric des de la temporada 2017/18 fins a la fita de la temporada anterior on l'equip va aconseguir classificar-se per a la Champions League. En comparació amb el meu projecte té distincions de magnitud, evidentment, però coincideix en la cronologia plantejada en aquest treball. El volum, escrit per Jordi Bofill, compta amb els pròlegs del president del Girona, Delfí Geli i el seu entrenador, Michel

Sánchez. També, cal mencionar que és una continuació del llibre fotogràfic *‘Camí cap a Primera’*, on s’exposa un recull d’imatges des de les temporades a Segona Divisió B fins a assolir la màxima categoria. Tanmateix, un altre periodista reconegut al món mediàtic del Girona FC, Xevi Masachs va publicar *‘Endavant, Girona! Les claus de l’èxit’* (Masachs, X. 2024), on analitzava l’impacte del club de la ciutat a la província i els esdeveniments més importants de l’època més gloriosa dels blanc-i-vermells.

En una altra branca esportiva com la gimnàstica, es va publicar una peça sobre el club Salt Gimnàstic, de Girona. El llibre *‘Montse Hugas: quaranta anys del Salt Gimnàstic Club’* (Guardiola, J. 2021), relata la història del club des de l’any 1979 fins al 2021, data en què es va publicar el volum. La publicació del llibre buscava celebrar el 40è aniversari del club mitjançant la seva gran protagonista Montserrat Hugas.

Per donar-me una perspectiva més general de la pràctica de l’esport, vaig contactar amb l’autor gironí Lluís Coromina, que va publicar *‘L’esport modern a la província de Girona’* (Coromina Verdaguer, L. 2023), on explica les dificultats de l’esport i el procés d’esportivització que ha viscut la societat. El volum es desenvolupa amb informacions compreses entre finals del segle XIX i inicis del XXI. Un dels capítols més destacats se centra en la invisibilitat històrica de l’esport femení a Girona. Fins al segle XX, la participació femenina era inexistent o es practicava a la clandestinitat. El gran motiu, segons Coromina, era la concepció de l’esport com una dedicació única i exclusiva dels homes. A partir del 1920, aproximadament, hi ha exposades les primeres activitats esportives de dones, però sense el reconeixement institucional de la ciutat.

La citada investigació de Coromina comenta que, Girona era una ciutat força sedentària durant el període de la Restauració. Les entitats més conegudes eren el Grup Excursionista i Esportiu Gironí, més conegut com a GEIEG i la Unió Deportiva Girona.

Un dels pioners en sociologia de l’esport, Eric Dunning va escriure *‘Deporte y ocio en el proceso de la civilización’* (Dunning, E. 1992), on comentava que l’estudi de les pràctiques esportives no va penetrar en l’àmbit acadèmic fins als anys seixanta: “L’esport era catalogat com una activitat trivial, recreativa, orientada al plaer, que utilitza més el cos que la ment”.

D’altra banda, hi ha diversos treballs que han tractat l’esport a la província de Girona. En són una prova els annals que han publicat les ciutats d’Olot, l’Institut d’Estudis Gironins o els Estudis del Baix Empordà. També, el periodista Miguel Gil, va publicar diversos articles a la coneguda *Revista de Girona*. Entre d’altres escrits l’autor té la peça *‘Presencia del Deporte’*

(Gil Bonancia, M. 1961), sobre l'etapa de l'esport a la província gironina durant els anys seixanta. A més, es va dedicar a fer entrevistes a esportistes, clubs particulars, visites a les instal·lacions i, en general, a cobrir totes les informacions esportives de Girona.

1.4 Metodologia

El primer que vaig fer és buscar informació a la pàgina web del club. A través d'una sola plana, el club explica una història de 100 anys. Vist això, vaig posar fil a l'agulla a través dels documents de l'Arxiu Històric de Girona, on vaig trobar cròniques dels partits, notícies del club, entrevistes a dirigents, resultats i classificacions, fotografies de les plantilles i moltes més curiositats. Així doncs, el meu "modus operandi" va ser classificar totes aquestes informacions per data i em vaig adonar que hi havia un salt temporal enorme entre la dècada dels 30 i 60 del segle XX, ja sigui per la censura de la Guerra Civil o bé perquè la documentació es va perdre.

Una altra de les línies a seguir han estat les entrevistes. Tal com apunta la professora de Periodisme Cultural, Neus Molina, «una conversa privada sabent que acabarà sent pública és un dels millors recursos per aconseguir informació transcendental». Les persones sempre volen explicar les seves vivències, recordar temps passats, anècdotes que les fan somriure i l'entrevista presencial és el millor mètode del periodista per recaptar informació.

Un lloc al qual he acudit per aconseguir el marc teòric del meu treball és el Taller Històric de Celrà, on el seu responsable Lluís Camps, germà de l'exalcalde Francesc Camps, m'ha ajudat mitjançant fotografies i petits llibres sobre la història del poble.

No he trobat cap estudi relacionat amb el futbol a Celrà. Existeixen números de la Revista La Llera, on apareixen algunes fotografies de l'UCE Celrà, però la informació és mínima. D'altra banda, el Taller d'Història de Celrà va publicar un petit llibre anomenat 'Recordant Celrà', on sí que apareixen fotografies de jugadors amb el nom de cadascun.

La font d'informació principal sobre l'UCE Celrà és el Diari de Girona. Mitjançant l'Arxiu Històric de Girona, he pogut trobar centenars de notícies sobre les cròniques dels partits, entrevistes amb jugadors importants del club o amb els antics presidents de l'entitat.

2 Història del futbol a Celrà

2.1 Context històric del futbol a Catalunya

El futbol prové del terme anglès ‘foot ball’. Aquest esport va néixer durant els segles XVIII i XIX a les Illes Britàniques. Era una pràctica sense regulació, de caràcter violent i on tot estava permès. El 26 d’octubre de 1863, els representants de diversos clubs londinencs van acordar un reglament comú del futbol i la fundació de l’Assotiation Futbol.

Espanya va importar aquesta pràctica esportiva al voltant del 1870, data de la primera ressenya periodística relacionada amb el futbol. Tot i això, el primer partit documentat va ser vint anys després. En concret, el partit entre el Sevilla FC i el Recreativo de Huelva.

Mentrestant a Catalunya, un suís anomenat Hans Gamper decideix crear el 1899, el que serà el màxim exponent del futbol català i un dels clubs més importants de la història del futbol: el Futbol Club Barcelona. El territori català era la zona on més èxit havia tingut aquest esport amb més de 20 entitats creades (Viada, A. 1903).

2.2 Fundació i inicis

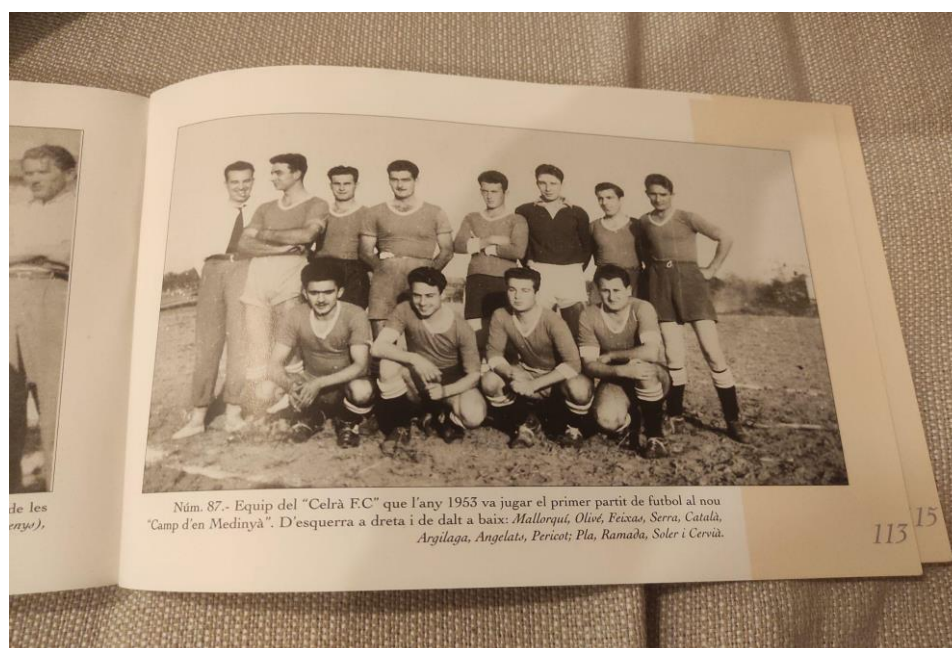
El primer document que s’ha trobat sobre el futbol a Celrà ens situa l’any 1910. L’equip d’aficionats celranencs ‘Sporting Club Celrà’ jugava a futbol de manera totalment informal al Camp de la Nòria, situat al Pla de Celrà.

El 1925 es va construir el camp de futbol de ‘Les Serres’, al carrer Indústria, de la mà de la fàbrica Pagans. Allà, s’hi van viure partits amistosos durant quatre anys, fins al 1929 i l’equip duia el nom d’Atlètic Club Celrà. Més endavant, va arribar la Guerra Civil i la pràctica de l’esport es va perdre fins al 1940, quan al Camp de les Parets, un altre equip va començar a competir a la lliga d’aficionats, sota el nom de C.F Celrà. La rellevància del poble començava a ser important, ja que també va disputar el Torneig de Primavera contra equips molt importants de la talla del Girona, Palamós, La Bisbal de l’Empordà, Albons, Palafrugell i l’Escala.

Una imatge de la plantilla del Celrà l'any 1941, extreta del Llibre 'Celrà' del Taller d'Història de Celrà. Font: Lluís Camps

Dotze anys després, es construeix el nou camp de futbol, el Camp d'en Medinyà. Primer hi va començar a jugar el 'Frente de Juventudes' i, més tard, un altre equip que va poder competir interrompudament del 1953 fins al 1969 a la lliga d'aficionats. L'any 1970, sota la direcció d'Enric Ferrer, es reforma el recinte i des d'aleshores el club competeix de manera federada.

Una imatge de l'equip del Celrà F.C l'any 1953 al Camp d'en Medinyà, extreta del llibre 'Celrà' del Taller d'Història de Celrà.. Font: Lluís Camps

Quant a categories, es detalla que el Celrà va jugar a 'Aficionados' del 1969 al 1973 i del 1974 al 78; a 3a regional, les temporades 73-74, de la 78 a la 86 i la 88-89; 2a regional, del 1986 al 1988 i del 1989 al 1992. L'any més rellevant en termes competitiu va ser la temporada 1991-92, quan es va aconseguir l'ascens a Primera Regional a l'actual plaça del Mercat de Celrà. De fet, a partir d'aquella fita es va construir el nou camp al polígon industrial, on es va jugar fins a la inauguració de l'actual camp de futbol, situat als Pins d'en Ros. Ara se celebren 30 anys de la nova ubicació.

Una de les últimes plantilles que va jugar a la plaça del Mercat. Font: Àlex Mascarreras

El camp construït al polígon es va donar per unes circumstàncies difícils d'imaginar. Hi havia enrenou sobre la manera de jugar del club. Es deia que l'equip jugava millor en camps més grans, quan anaven a disputar els partits a fora. El camp de la Plaça del Mercat era més aviat petit i va anar creixent la idea d'haver d'anar-se'n a una localitat més gran. D'altra banda, als carrers es parlava que el poble havia de créixer i en part, això també havia d'anar acompanyat del creixement esportiu. Es va considerar que era un lloc amb bon pàrquing i espai.

Àlex Mascarreres rep un trofeu al camp del polígon. Font: Àlex Mascarreras

2.3 El futbol català durant el franquisme

Durant els primers anys del règim, molts clubs catalans van veure restringida la seva activitat o van ser obligats a canviar el seu nom, especialment si aquest contenia mots en català o referències simbòliques locals. Així, noms com "Club Esportiu" van passar a traduir-se obligatòriament al castellà, i es van eliminar emblemes, escuts i banderes considerades “subversives” o “regionalistes”. Per exemple, el FC Barcelona va ser rebatejat com a “Club de Fútbol Barcelona” i se li va retirar la senyera de l’escut durant dècades. Aquesta etapa s’explica molt bé al llibre ‘El Barça segrestat’ (Finestres, J. 2014), que detalla exhaustivament el període en què el club blaugrana va ser investigat i intervingut per les autoritats franquistes.

Després del conflicte bèl·lic, la vida associativa del poble es va veure condicionada per la repressió i el control institucional. Els clubs esportius que havien existit abans de la guerra o bé van desaparèixer o bé es van veure obligats a adaptar-se a les noves normes imposades pel règim. Tot i que no es disposa de documentació extensa sobre els primers anys del futbol a Celrà durant el franquisme, es pot deduir que, com en molts altres municipis gironins, la pràctica del futbol va continuar en àmbits informals, sense una estructura federada i amb pocs recursos materials.

Tot i les limitacions, el futbol va continuar essent un espai de reunió i cohesió per a la població catalana. Els estadis eren ubicacions on, de manera subtil, es podia expressar un sentiment col·lectiu d'identitat catalana, especialment a través dels clubs més rellevants com el FC Barcelona o l'Espanyol, però també en l'àmbit comarcal, on molts clubs petits van continuar actius malgrat les dificultats econòmiques i burocràtiques. En aquest sentit, durant els anys quaranta i cinquanta es constata una progressiva reorganització del teixit esportiu local. El futbol va passar a ser una de les poques activitats de lleure que permetien la reunió de la joventut i la població en general, i els partits entre pobles veïns (Celrà, Bordils o Sant Julià de Ramis) formaven part de la normalitat setmanal. Aquests matxs es disputaven fora dels circuits oficials, ja que estaven prohibits, però eren grans trobades socials i servien per reforçar els vincles entre pobles.

A més a més, l'esport oferia una via d'evasió i de resistència simbòlica. Els clubs de futbol modestos, tot i la manca de recursos, van ser una eina per mantenir viu el sentiment de comunitat i les relacions socials, especialment en un moment de censura, por i vigilància política. Amb el pas del temps, a mesura que el règim franquista es va anar liberalitzant, especialment a partir dels anys 60, el futbol català va començar a recuperar part del seu dinamisme. Es van reprendre les activitats esportives amb més normalitat, van sorgir escoles de futbol base, i els clubs locals van poder créixer amb una mica més de llibertat, tot i les limitacions del context polític.

La presentació de l'UCE Celrà a l'escola Aulet. Font: Àlex Mascarreras

2.4 Relació amb el club de la ciutat

Durant les festes de Celrà l'any 1923, la Unión Deportiva Girona va inaugurar el camp d'en Pagans, en un partit que va enfrontar al club gironí amb l'Ateneu Deportiu de Sant Feliu de Guíxols per emportar-se la Copa de Don Luis Puig Bellacasa. El testimoni d'un dels defenses de la U.D Girona, en Bosch, comenta que el resultat final va ser de 3 a 1. Un altre aspecte a destacar és que l'encarregat d'inaugurar el camp de futbol va ser el seu propietari, Pere Pagans. Actualment, la Fàbrica Pagans és considerat un Bé Cultural d'Interès Local i és la seu de l'Ajuntament de Celrà. Bosch també va explicar que es van desplaçar a la localitat gironina molts aficionats de Girona, però que el que més el va sorprendre és la presència del corresponsal de La Vanguardia. El camp de futbol d'aleshores s'utilitzava sobretot en dies marcats al calendari. Any rere any es convidava algun equip per jugar el matx de la Festa Major.

D'altra banda, Celrà va acollir alguns partits de la Copa Girona l'any 1930. L'objectiu del trofeu era donar a conèixer els equips de la comarca. La U.D Girona va participar-hi amb l'equip reserva i es va enfrontar al Bescanó, la Cellera, Bonmatí, Anglès i Celrà durant els caps de setmana compresos entre el 16 de febrer i el 16 de març. A les acaballes de la primera volta, el Celrà anava últim amb un punt, però al mes d'abril, un cop finalitzada la competició, va aconseguir quatre punts més i va quedar penúltim per davant del Bonmatí. La Copa Girona d'aquesta edició la va guanyar l'equip reserva de la U.D Girona.

77 anys després, el Girona FC, ja amb el nom canviat, es va presentar al camp del Celrà per jugar un amistós en la presentació de la temporada 2007-2008. Més de 300 persones van gaudir d'un partit, que va tenir de tot menys emoció. El resultat final va ser d'1-18 favorable, evidentment al Girona, que militava a Segona Divisió B i aquell any va aconseguir l'ascens a Segona Divisió.

A la presentació hi va assistir l'alcalde del poble, Francesc Camps; el diputat d'Esports de la Diputació de Girona, Narcís Casassa; el delegat d'esports de la Generalitat, Josep Saguer; un delegat gironí de la Federació Catalana de Futbol i el president de la Unió Cultural Esportiva Celrà, Teodoro Cerezo. Es va fer la descoberta d'una placa commemorativa de la inauguració de la gespa artificial.

Quant al partit, cal destacar que el primer gol va ser dels locals, mitjançant un llançament de falta de Carlos Santodomingo. Entre els jugadors destacats del Girona hi trobàvem el pitxitxi de Segona Divisió B, Miki Albert, que va fer 5 gols i Arnal i Uri que en van fer 4 cadascun.

En aquest sentit, en Jordi Oliver recorda amb molt bons ulls aquest plantejament del Girona. El club blanc-i-vermell va decidir fer un recorregut pels equips de futbol del voltant de la província i fer-hi partits d'entrenament. D'aquesta manera, es donava a conèixer tant el Girona FC, com la resta d'equips. Inclús algunes penyes es desplaçaven als camps d'equips com el Celrà i això ajudava el club a créixer. En el cas de l'Oliver, ell i el seu fill, en Martí, es van fer socis del Girona per aquest motiu.

2.5 Presidents

L'any 1970, Jose Luis Ponce, del diari Sitios de Girona, va entrevistar el president de la Unió Deportiva Celrà, Enric Ferrer. En ser preguntat pels plans ambiciosos del club durant el seu mandat, el president va expressar la voluntat d'arribar al soci, que era l'encarregat de mantenir econòmicament al club. “No volem que sigui un sol espectador, l'hem de tenir informat dels moviments que faci l'entitat”, deia Ferrer a l'entrevista. Als anys 70 a Celrà, l'esport es reduïa a la pràctica del futbol i l'handbol, amb un camp i una pista per cadascun. Un dels grans avenços que destaca Ferrer és la incorporació d'enllumenat per a poder disputar partits i entrenaments de nit. També preveia la construcció d'una petita tribuna. En aquells temps, els dos esports practicats es constituïen sota el nom de la U.D Celrà. La idea principal d'Enric Ferrer era construir una altra pista per sumar un tercer i un quart esport al poble, el bàsquet i el patinatge artístic infantil. Sitios de Girona el mateix dia va poder parlar amb José Ignacio Alonso, el cap de Relacions Públiques de l'entitat celranenca. El dirigent va destacar el tercer lloc de l'equip al Torneig de Primavera per Aficionados. En termes econòmics, Alonso comentava que el Celrà se sostenia “gràcies a la brillant administració del senyor Ferrer i al soci”. El president Ferrer estava molt content amb la plantilla que tenia, i també va aprofitar l'entrevista per felicitar la possibilitat de gairebé haver guanyat el torneig mencionat. Tot i això, comentava que hi havia unes places lliures per qüestions del servei militar i que quan estiguessin ocupades la U.D Celrà optaria per a ascendir de categoria. A més a més, la idea del club era crear un bon planter perquè els infants poguessin nodrir el primer equip en un futur.

Aquesta entrevista va ser publicada al juny i tres mesos després el camp de futbol tenia l'enllumenat que havia promès Ferrer. El cost de la instal·lació havia sigut de 200.000 pessetes, segons José Ignacio Alonso. Per a celebrar la nova obra, el club va organitzar un partit contra el C.F Bàscara.

Dos anys després, el 1972 arriba la crisi de la U.D Celrà. De cop i volta, el desinterès i la falta de coordinació de la directiva provoquen la decadència del club. Van començar a arribar dimissions en massa i aquesta desmotivació es va transmetre al camp. L'entrenador es veia obligat a alinear jugadors sense fitxa i la plantilla era de més de 20 jugadors. Els resultats dels partits eren declarats amb derrota i el Comitè de Competició va sancionar durant diverses jornades al club.

En aquells moments, José Luis Ponce va entrevistar el secretari general de la U.D Celrà, José Luis Mitjà, en motiu de la crisi i l'assemblea celebrada durant el mes de maig. Mitjà abocava la crisi al passat i deia que s'havia trobat una solució per "pal·liar la situació". En aquesta reunió, Enric Ferrer va presentar la seva dimissió com a president de l'entitat. Un dels noms per substituir-lo era José Luis Aliu Garriga. Algunes raons d'aquesta crisi era la deixada de banda als equips juvenils i al planter, en general. Mitjà reconeix que si s'hagués apostat per ells, la situació potser no hauria arribat a ser caòtica. La comparació amb l'handbol donava la raó a Mitjà, ja que en aquell àmbit sí que havien apostat pels juvenils i sense ells no haguessin pogut formar "un equip amb condicions". D'aquesta manera, el mandat de Ferrer va acabar amb un superàvit de 75.000 pessetes tot i les noves instal·lacions del camp de futbol.

Un altre personatge destacat a la història del Celrà va ser Joan Torras, president de la dècada dels 80 i 90. L'any 1991 es va confirmar que Torras continuaria al mandat quatre anys més, segons havia decidit l'Assemblea de Compromissaris a falta de la confirmació de l'Assemblea de Socis. El president havia renunciat al càrrec acollint-se a allò que establia l'estatut de l'entitat, però no va poder presentar la renúncia perquè els compromissaris van considerar que la seva feina havia estat molt bona i havia de seguir al capdavant del Celrà. Cal dir, que tampoc hi havia cap altra alternativa per a liderar el projecte.

No obstant això, Torras va acceptar el càrrec amb la condició d'incorporar nous membres a la Junta Directiva. A més a més, el renovat president va dir al Memorial Josep Freixes, que l'equip no havia d'aspirar només a mantenir la categoria, sinó que s'havia de buscar l'ascens a Primera Regional. Un dels objectius compartits durant els primers anys de mandat de Ferrer era el fet de tenir una bona política de pedrera, que en un futur pogués arribar al Primer Equip i que sobretot fossin veïns del poble. El planter disposava de sis equips, des d'infantils fins a juvenils.

El 2 de juliol del 1991, la Junta Directiva de Torras va presentar el projecte del nou camp de futbol situat al Polígon del poble. La idea era que estigués llest per l'octubre, pocs mesos després de l'inici de la competició. Així doncs, es va recondicionar el terreny de joc i es van

construir els vestidors. Les graderies no van estar previstes, sinó que es pautava fer-les més endavant. La idea era tenir un camp de mesures grans i així va ser. La justificació de Joan Torras, respecte a la grandària del camp era que el club havia crescut i l'antic camp s'havia quedat petit, però es deia que també hi tenia a veure que l'equip competia millor en terrenys de grans dimensions. La subvenció de les obres va anar a càrrec de l'Ajuntament.

L'aposta de la temporada 91-92 era tan forta que es van completar diversos fitxatges. La plantilla del Celrà va quedar reforçada amb Gifré i Torrent (Pontenc), Gaby (Can Gibert), Amoretti (Sils), Garriga (Coma Cros) i Oscar dels juvenils. Pel que fa a les baixes, van marxar Clot, Nono, Muñoz i Amadeu, que va passar a entrenar als juvenils del club. L'entrenador que havia arribat a mitja temporada de la 90-91 va ser Antonio Martínez. En un sopar celebrat el juny de 2024, Amoretti va confessar que “cobrava alguna cosa”. La resta de la plantilla s'ho olorava, però mai havien sabut del tot si allò era veritat, ja que la resta no els pagaven ni la gasolina.

D'altra banda, es va celebrar l'Assemblea de Socis durant l'estiu on s'havien de tractar diversos temes. Entre ells, Torras va destacar el dèficit de 22.000 pessetes que tenia el club, però que va augurar superar fàcilment. A més a més de la presentació de nova Junta Directiva, que era la mateixa que l'anterior mandat amb alguna incorporació “per potenciar el futbol base”.

La temporada següent, l'UCE Celrà va aconseguir l'anhelat ascens a Primera Regional. L'equip pujava de categoria per segona vegada en quatre anys. El camp de la plaça del mercat s'omplia cada diumenge al matí, quan després d'anar a missa, els veïns de Celrà anaven a fer el vermut mentre veien jugar al Primer Equip. L'últim partit de la temporada era contra Les Preses i si guanyaven, el Celrà es proclamava campió. Abans de començar el partit, el camp ja era una festa, tot ple de globus i disbauxa. S'estava celebrant un ascens que encara no s'havia aconseguit. 90 minuts després, l'UCE Celrà guanyava 6-0 a Les Preses. Així doncs, el 31 de maig del 1992 es va fer realitat un ascens que els aficionats celranencs no s'acabaven de creure. “Va ser un any en què ningú fallava als entrenaments, no hi havia hagut jugadors que plegaven a mitjan temporada, com en anteriors etapes, i econòmicament hem anat tirant”, deia Joan Torras. Un dels grans motius pels quals s'explica aquest ascens és el patrocinador principal de l'entitat, la fàbrica Panasonic. La resta de clubs competien amb el nom a la samarreta de la fleca del poble o la fusteria del president, mentre que el Celrà tenia darrere la regional gironina. El davanter Amoretti va ser una de les peces claus de la temporada, aportant 25 dels 77 gols de la temporada de l'UCE Celrà. Tot i això, no va ser suficient per a convertir-se amb el pitxitxi.

Joan Torras no va voler destacar cap jugador en concret, però sí que va reconèixer que Amoretti havia estat un encert. En un exercici d'humilitat, el president va dir que l'ascens l'hagués merescut qualsevol dels equips de dalt, però que s'ha pujat justament degut a l'encert als minuts finals. En una entrevista deia: "Haig d'escombrar una mica cap a casa i dir que el Celrà és el just campió, però la competició ha estat molt igualada i tothom ha tingut alts i baixos dins una certa regularitat. Per guanyar una lliga igualada el que compta és no fallar en el moment decisiu, i nosaltres la vam encertar de ple arribant a l'última jornada amb un punt més". Torras va catalogar la temporada 91-92 com la millor temporada de la història del club.

En Jordi Oliver també va ser partícip del gloriós ascens. Tot i ser juvenil encara, va anar convocat a algun partit. "Penso que una de les claus per assolir l'ascens va ser la colla. Érem tots amics i sortíem de festa junts. Això va fer molt".

Un cop assolit l'ascens, la idea del club era mantenir la base de l'equip i fer algunes incorporacions de nivell per a la nova temporada a Primera Regional. Després d'aquesta temporada, Torras desitjava que les empreses del polígon apostessin més que mai per l'entitat i d'aquesta manera fitxar algun jugador. De totes maneres, assegurava que econòmicament no seria el mateix de sempre, sinó que s'haurien de fer esforços grans. El 13 de setembre, l'UCE Celrà va debutar a Primera Regional al camp de l'Esplais.

El primer i únic any a Primera Regional va ser molt dur. Es va lesionar un dels centrals titulars i l'equip tenia poca experiència. L'entrenador, en Toni Martínez, tampoc havia disputat cap partit en aquella categoria, però ell era l'autor de l'ascens i es va decidir que comencés la temporada. Més endavant es va fitxar en Benet Masferrer, que deia que el camp era massa gros i va fer reubicar les porteries. Finalment, la temporada la va acabar en José María García, que també tenia una altra manera de veure el futbol. Alguns dels jugadors, cremats per la situació, no van acabar gaire bé amb l'entrenador. D'aquesta manera, el que va començar sent una temporada molt il·lusionant, va anar perdent força per les circumstàncies que l'envoltaven. "Quan un equip juga 30 partits amb 3 entrenadors diferents, això significa que les coses no van gaire bé. Si a més a més, se suma que el camp no estava preparat, els vestuaris eren barracons i s'havia fet tot a correuita per a poder començar l'any al polígon, doncs era d'esperar que les coses no anessin del tot bé", deia Mascarreras.

José Luis Ponce, periodista encarregat de cobrir les notícies esportives de la província de Girona, va assistir a la presentació oficial de l'equip celranenc, la temporada 2010-11. Ponce deia aquestes paraules: "Parlar de l'UCE Celrà és fer-ho d'un club petit però ambiciós, una

entitat modesta amb gana, potenciada sobretot per la gent de casa. No queda encara constància escrita de la data exacta de la seva fundació, encara que es xifra l'arribada del futbol a Celrà a principis del segle XX; vol dir això que acaba de complir o li manca poc temps per complir el que seria el seu primer centenari”.

Un dels aspectes que destaca el periodista és que pocs anys després de l'ascens a Primera Regional, el club va desaparèixer. Segons Ponce, l'entitat tornaria a aparèixer a Tercera Regional l'any 2008, amb un organigrama renovat i unes noves instal·lacions. El president de la junta del moment era Teodoro Cerezo amb Jordi Oliver com a cap d'Àrea Esportiva. Els patrocinadors del club eren Càrniques Juià, Vivers Planas i Sol Gironès. El nou objectiu de l'entitat volia “tenir gent de la casa jugant a futbol al poble”. En aquest sentit, el club buscava prioritzar el futbol base de qualitat per a més endavant consolidar un bon sènior. Cerezo comentava que tenien 200 jugadors i un pressupost molt baix que no superava els 25.000 euros. El nombre de socis, comptant la base, era de 250. Entre l'ajuda d'ells i l'Ajuntament, Oliver assegurava que “anaven tirant”.

2.6 10 anys d'un ascens històric

Enguany, l'UCE Celrà celebra una fita molt recordada pels qui van formar-hi part. Es compleixen 10 anys de l'històric ascens a Tercera Catalana. L'equip va pujar com a segon classificat per darrere del Sarrià de Ter la temporada 2015/16 i s'hi va quedar tres anys més. La Junta Directiva durant aquells anys la formaven en Pere Martín com a president i en Jordi Ribas, l'Israel Fajardo i en Santí Martínez. Una de les peces més importants de l'ascens va ser el seu entrenador, l'Àlex Mascarreras. El ‘míster’ era de Celrà. Havia jugat a totes les categories inferiors del club i, tot i passar una etapa de 9 anys al Verges, va tornar al Celrà per acabar de retirar-se la temporada 12/13. Torna voluntàriament a Celrà, però també li ho demana l'entrenador de l'equip d'aleshores, en Miquel Alonso. Tanmateix, abans d'acabar la temporada, en un partit a Flaçà, l'entrenador li demana a Mascarreras que es faci càrrec de l'equip la temporada següent. Ell accepta sense pensar-s'ho, ja que recentment s'havia tret els dos títols d'entrenadors necessaris i tira endavant.

Així doncs, la primera experiència com a entrenador d'un equip sènior, la fa a Celrà. Agafa les regnes de l'equip i comença a reclutar jugadors nascuts al poble, però que estaven jugant en equips del voltant de la província i a la mateixa categoria. De fet, Mascarreras comenta que és una de les condicions que posa quan accepta el càrrec, que la plantilla estigués formada

principalment per gent de Celrà. Aquesta obsessió per apostar per la casa, l'ha adquirit observant altres entrenadors del club com l'Antoni Isaac, que anteriorment havia portat a gent de fora i no donava massa oportunitats a gent de la casa. "Sempre m'ha agradat treballar amb gent jove i de la casa", diu Mascarreres. A l'haver estat entrenador de la base anteriorment, va coincidir en aquella plantilla amb alguns jugadors que ja havia entrenat. En aquest sentit, la plantilla va fer una bona temporada a les ordres del nou entrenador i van quedar cinquens.

L'estructura del cos tècnic no estava molt repartida. De fet, Mascarreras feia de tot. Era l'entrenador, el segon entrenador, el director esportiu i a més a més, qui organitzava els sopars d'equip, que tenia per costum fer al primer entrenament de la temporada. Al seu costat, com a delegat, l'acompanyava una de les persones més estimades del club, en Pere Serrats, que facilitava enormement la tasca a l'entrenador i es desvivia per la comoditat dels jugadors, tant del primer equip com de la base.

L'any següent, el bloc es manté i ve algun jugador dels pobles del voltant, però que era celranenc. Personalment, l'Àlex se'n va a buscar en Sergi, el carnisser del poble, que era una mica més veterà i estava jugant a La Pera. L'entrenador comenta que a principi de temporada, ja es veien bones sensacions. Tenien clar que no eren el millor equip perquè competien contra el Sarrià, un equip molt sòlid i la Salle, que "tenia molts bons jugadors, però els hi passava una mica com el Madrid d'ara. Moltes estrelletes i poc equip". El Celrà també era sòlid, no rebia gols i marcaven les oportunitats que tenien. Alguns dels membres més destacats d'aquesta plantilla eren en Kevin Alonso, el davanter centre, l'Horacio, central que havia jugat a les categories inferiors de Barça i Villareal o en Víctor Cerezo, l'actual preparador físic del Girona B, a Tercera RFEF.

La celebració va anar acompanyada d'una rua per tot el poble, on els jugadors feien festa damunt d'una espècie de remolc, que portava uns quants barrils plens de cervesa. Darrere els jugadors, hi anava un trenet, que l'Ajuntament va posar perquè la gent del poble acompanyés als jugadors. Es diu que va ser un encert polític per part de l'Ajuntament, ja que dues setmanes després se celebraven les eleccions municipals.

Una imatge de la rua de l'UCE Celrà després de l'ascens a Tercera Catalana. Font: Àlex Mascarreras

Una imatge de la rua de l'UCE Celrà, després de l'ascens a Tercera Catalana. Font: Àlex Mascarreras

El 26 d'abril de 2025, la plantilla va fer un sopar amb motiu de la celebració dels 10 anys de l'ascens. La data coincideix amb el dia exacte en què l'equip va pujar a Tercera Catalana.

2.6.1 *Manteniment de categoria*

Els anys següents, Mascarreras va continuar al capdavant de la plantilla com a autor de l'ascens. Cal tenir en compte que era la primera experiència del tècnic en categoria Amateur i en dues temporades ja havia aconseguit pujar l'equip. Els entrenaments eren dos dies a la setmana i duraven una hora i mitja. Mascarreras recorda que “la Quarta Catalana és una divisió on la gent estudia i treballa. Aleshores, ha de servir per desconnectar i passar l'estona, però si a més a més, els resultats acompanyen, millor que millor”. Els jugadors del club no cobraven, es pagaven la fitxa. L'entrenador, guanyava alguna cosa, però entre sopars i desplaçaments hi perdia diners. És per això, que els anys posteriors de l'ascens, Mascarreras també se'n va encarregar de les rifes. Amb els diners que s'aconseguien, van poder fer un bon sopar tots junts.

Un cop l'equip puja de categoria, la manté quedant novens a la classificació. “Mai perdiem més de dos partits seguits”, comenta Mascarreres. El grup es va quedar pràcticament sencer, excepte alguns jugadors que es van fitxar per pujar el nivell. No van ser anats a buscar, sinó que es van oferir per jugar al club. D'altra banda, algun jugador que va creure que no estava capacitat per a poder jugar a la nova categoria, va fer un pas al costat i es va posar al cos tècnic a ajudar amb el que fes falta.

Sembla que quadrar dates és un dels aspectes que més agraden a Celrà. Doncs bé, la primera victòria a Primera Regional l'any 1992 va ser un resultat d'1 a 3 al camp del Sant Esteve d'en Bas. Tanmateix, aquest resultat es va repetir al primer partit de la temporada a Tercera Catalana.

Quant a l'afició, l'UCE Celrà era dels equips de la categoria que portava més gent als desplaçaments fora de casa. En un dels partits al camp de l'Arbúcies, l'entrenador recorda que hi havia més gent de Celrà que dels locals. Inclús quan els va tocar jugar a Ripoll, el club va organitzar un bus pels jugadors i l'afició.

La següent temporada comença igual de bé que l'anterior. La primera volta l'equip es col·loca amb 20 o 25 punts, però a partir de la segona hi ha un canvi de dinàmica a l'equip, que empitjora el rendiment. Els jugadors van perdre la motivació i Mascarreres va advertir que o milloraven els resultats i l'actitud en els pròxims tres o quatre partits o ell plegava. “Sentia que potser el meu discurs s'havia acabat”, diu l'entrenador. Així mateix, els jugadors van aconseguir tornar a competir, però els resultats no van acompanyar. En aquest sentit, el club va decidir donar un ultimàtum a l'entrenador, per a sorpresa de tothom. La Junta Directiva va fer saber al responsable de l'equip, que si no guanyaven el pròxim partit, el farien fora. Molta gent va anar al camp de Les Preses, a observar un partit que podia ser transcendental pel membre principal

de la plantilla. El resultat va ser negatiu i el Celrà va perdre 2-1. L'endemà, el club es va reunir amb Mascarreres i li van comunicar la seva destitució. L'única cosa que va demanar, després de la seva marxa, va ser poder comunicar-ho a la plantilla. I així va ser. Els jugadors quan es van assabentar de la situació, es van plantar. No van acceptar el fet i aquell dia no van voler entrenar. Aleshores, l'Ajuntament s'hi va posar pel mig per a poder arribar a un acord amb totes les parts perquè l'entrenador tornés. Els tres o quatre capitans de l'equip van trucar un Àlex Mascarreras dolgut amb el club i li van plantejar una sèrie d'acords per a poder tornar. "Hi havia coses amb les quals no estava d'acord, però quan una plantilla et mostra aquest suport, vaig sentir que els hi havia de tornar".

Un cop va agafar les regnes de l'equip per segona vegada, els resultats van acompanyar, es van encadenar diverses victòries seguides i l'UCE Celrà es va salvar a la penúltima jornada, a 1 punt del descens. Posteriorment a la salvació, l'Àlex Mascarreras va deixar l'equip.

A partir de la temporada 2017-18, l'equip encadena diverses temporades salvant la categoria a un lloc del descens. Així mateix, la temporada 19-20, l'equip es trobava en l'última plaça, però la Covid va provocar que la Federació Catalana de Futbol decidís mantenir les categories i eliminar els descensos. D'aquesta manera, l'equip va seguir un any més a Tercera Catalana. Finalment, l'any 2022 perden la categoria i l'equip torna a Quarta Catalana set temporades després.

2.6.2 Les sortides del club

Com a tota pedrera, el Celrà ha fabricat jugadors interessants i d'alta qualitat. Això desperta l'interès dels grans clubs de la província com el Girona, el Figueres, el Quart o el Palamós. Un dels grans exemples va ser el d'en Pere Pons, actual jugador de l'AEK de Larnaka i exjugador de Primera Divisió del Girona FC i l'Alavés. En Pere va començar a jugar a l'UCE Celrà, amb el grup d'amics de l'escola. Entre la seva generació, no era el jugador més destacat, sinó que l'estrella principal d'aquell fantàstic grup era en Marc Feixas. Estem parlant de futbol base. Així doncs, el Girona va venir a pescar a Celrà, però només volia en Feixas. El jugador va dir que només marxaria si darrere hi venia en Pere Pons. La resposta del coordinador del club gironí va ser "De Pere Pons en tenim molts a Girona". Aquesta frase ha quedat marcada a molts integrants del club d'aquell moment, veient el rendiment del jugador actual. Així doncs, després de moltes reunions, els dos jugadors van acabar fitxant pel Girona. En Pere va continuar vinculat al club celranenc durant anys, essent segon entrenador d'alguns equips, però quan en

l'etapa de juvenils la cosa va anar creixent i fent-se més seria, ho va haver de deixar.

A l'esquerra, Juanjo Ramírez. A la dreta, Pere Pons. Font: UCE Celrà.

D'altra banda, en Gabi Rusu, actual jugador del Primer Equip del Banyoles, també va començar a jugar des dels quatre anys a Celrà. Recorda un ambient de poble, estava a gust, però tota la vida havia jugat a Segona, fet que tampoc el feia plantejar marxar del club en cap moment. Quan va anar creixent, va millorar i el van col·locar a l'Aleví de segon any, essent ell de primer. Allà va aconseguir un ascens a Primera Divisió i va despertar l'interès dels clubs del voltant. Un cop acabada la temporada va decidir fer les maletes cap a Quart, on va jugar a Divisió d'Honor, la màxima categoria del futbol base. En etapa juvenil, va fitxar pel Llagostera i va continuar a la segona categoria més alta, Nacional, enfrontant-se a equips de la talla del Barça o l'Espanyol. L'any següent, havia fet una bona temporada i el va cridar el Figueres, on va estar tres anys. Primer, va continuar al Nacional i, durant el seu últim any de juvenils va aconseguir una de les fites més importants de la seva carrera. El club alt-empordanès es jugava no baixar a Primera Catalana, des de Tercera RFEF i va anar convocat 3 partits. Va participar en la victòria al camp del Peralada per 1-2; la derrota contra l'Hospitalet a casa per 2-3 i el partit que més recordarà de tota la seva vida: el Narcís Sala. El Sant Andreu, l'actual equip que s'està jugant pujar a Primera Federació, estava a Tercera l'any 2022. Doncs bé, en Gabi va jugar 60 minuts en un partit, on la grada l'insultava, el públic "apretava" i l'ambient era de gala. "Sense dubte sempre se'm quedarà a la retina aquell partit". Finalment, el Figueres va baixar de categoria i la temporada següent, en Gabi pensava que jugaria algun partit, però el club el va

cedir al Banyoles, on s'ha quedat durant tres temporades, essent el central esquerrà titular de l'equip.

Àlex Mascarreras fa una gran reflexió sobre la sortida dels jugadors del club. Ell ressalta la importància de “no tancar mai la porta quan algú marxa”. Comenta que si algun club més important ve a buscar un jugador, el Celrà n'ha d'estar encantat i li ha de desitjar que les coses li vagin bé, però també se li ha de fer saber el jugador que per si algun motiu no funciona, sempre té les portes obertes per tornar al club. En parla des de l'experiència pròpia, ja que quan ell era jugador del Celrà, el va venir a fitxar la Salle de Preferent. La junta del moment, no va posar cap problema en deixar marxar el jugador, sinó que li van dir que li anés molt bé i aprengué moltíssim, però li van deixar el mateix missatge de tornada. Aquesta estela és un consell que el club no ha seguit i, últimament, les portes han quedat tancades per aquells qui han decidit emprendre un altre camí.

2.7 Situació actual de la UCE Celrà

Actualment, l'UCE Celrà disposa de 13 equips federats, que sumen prop de 200 jugadors. El primer equip es troba a la part baixa de la classificació de l'última categoria del futbol català: Quarta Catalana. Té 21 fitxes, però hi ha diversos jugadors que han abandonat l'equip i solen tenir una banqueta molt curta partit rere partit. Pel que fa al futbol 7, els alevins són a la màxima categoria. Tanmateix, els benjamins també ho estan i competeixen contra els millors equips de la província de Girona. En futbol 11, l'UCE Celrà compta amb els dos infantils a Primera Divisió i un cadet a Primera i l'altre a Segona. L'única línia que no han aconseguit pujar de divisió són els juvenils. En aquest sentit, el club està treballant per assolir l'objectiu primordial de l'ascens a Juvenil Primera Divisió, ja que l'any següent aquella generació puja al Primer Equip i volen intentar competir de tu a tu a l'equip sènior, segons el coordinador Aitor Almeida. D'altra banda, el futbol femení fa sis anys que es va instaurar al club i el més possible, segons Almeida, és que la temporada 2025/26, l'UCE Celrà deixi de tenir equips femenins per falta de compromís i de nombre de jugadores. Fins aleshores, el club ha comptat amb un infantil i un juvenil a Segona Divisió.

La Junta Directiva actual està formada per en Jordi Vilà, com a president i l'acompanyen, l'Eva Domínguez i la Dolors Martí com a tresorera. Esportivament, però tota la feina la porten l'Aitor Almeida i en Joan Lidón, en funcions de coordinadors del club.

La màxima expressió d'un club sempre sol ser el Primer Equip, que representa al club arreu de la província i acostuma a ser el més seguit. Un dels seus jugadors, en Joan Esgleas comenta que el club ha canviat molt en comparació amb la primera dècada dels segle XXI. Comenta que hi ha hagut una “certa professionalització del futbol base”, però que no s’ensenya “el sentiment de poble”. D’aquesta manera, Esgleas comenta que els nens no podran aprendre mai que representen un club i, a la vegada, una població. Com també feia referència Mascarreras, ambdues coses haurien d’anar lligades. El jugador responsabilitza la Junta Directiva de la manca de sentiment i la desvinculació del club amb Celrà. Abans, qui portava el club eren els pares dels nens que hi jugaven. “L’única cosa que volien és que el seu fill estigués a gust i, a la vegada, eren molt conscients que treballaven pel poble”, comenta. També fa referència a la poca assistència dels celranencs als partits del Primer Equip.

Quant als entrenadors, Esgleas pensa que durant l’etapa de futbol base li van ensenyar les nocions bàsiques i un cop arribat al Primer Equip pensa que li falten molts conceptes per aprendre. Val a dir que “en aquestes categories amateurs, el que preval és el joc en equip, més que els conceptes tècnics. Pot ser el Celrà t’ensenyava abans a ser persona que futbolista”, subratlla. No obstant això, el celranenc aplaudeix les accions que s’estan fent al futbol base, com per exemple, la possibilitat de disputar torneigs de la talla del MIC, on ell no va tenir la sort de participar-hi, però molts dels jugadors que estan creixent al club sí.

En aquest sentit, les instal·lacions també s’han millorat durant aquest últim mandat. L’any 2018, el club va posar les noves grades, una a cada costat de camp. La bugaderia també es va renovar i es va habilitar un altre magatzem i una oficina. El cas de les graderies va costar 46.350 d’euros a l’Ajuntament, mentre que la resta de serveis van tenir un cost de 33.050, segons el diari de Girona. Tres anys després, durant la pandèmia de la Covid, el club va aprofitar per dur a terme el canvi de gespa artificial. Fins aleshores, el club jugava amb un terreny de joc instal·lat l’any 2007. El contracte d’obres va pujar-se als 165.000 euros i, una part, va ser finançada per la Diputació de Girona, que va donar 25.000 euros pel projecte.

El canvi de gespa al Camp Municipal dels Pins d'en Ros l'any 2021. Font: UCE Celrà.

2.8 Seu del MIC

El Torneig Internacional MIC va néixer l'any 2001 a les Illes Canàries. Es tracta d'un torneig celebrat durant la Setmana Santa, on participen equips de tot el món i de tots els nivells. L'any 2002, és a dir la segona edició, l'organització va aterrar a la Costa Brava. Des d'aleshores, el torneig es celebra any rere any en diversos camps de la província de Girona.

El camp dels Pins d'en Ros de l'UCE Celrà va ser-ne seu per primera vegada l'any 2024, on va acollir la categoria d'alevins Sub 12. Així doncs, la població de Celrà i els aficionats al MIC van rebre equips de la talla del FC Barcelona, el Real Madrid, el Manchester United o el Sevilla. Enguany, el club ha repetit seu i, com a novetat, ha sigut l'amfitrió de les semifinals de la mateixa categoria. A priori, això hauria de ser una bona notícia pel poble, però al carrer no se n'ha parlat massa. Encara més, potser ha tingut més fama i tot, l'Open Celrà de padel, que va celebrar la seva segona edició durant la Setmana Santa de 2025, les mateixes dates que el torneig internacional.

3 Plantejament de Reportatge

La finalitat d'aquest projecte és poder redactar un reportatge escrit, que documenti i expliqui la història del futbol a Celrà. Davant la falta de material publicat sobre el futbol al poble, tant a Internet com a les llibreries, aquest treball té com a objectiu donar a conèixer dades, situacions, entrevistes, personalitats i fotografies, entre d'altres, relacionades amb un dels esports més practicats a Celrà, juntament amb l'handbol. Per a poder-ho fer, necessitaré algunes eines imprescindibles, com ara les fotografies. A través d'en Lluís Camps, propietari del Taller Històric de Celrà, he pogut aconseguir algunes imatges dels 11 inicials dels partits del Celrà. A més a més, també és interessant poder mostrar una comparativa dels diferents camps de futbol que hi ha hagut a Celrà i la situació actual d'aquestes localitzacions.

Un bon reportatge ha de tenir fonts de primera mà. En aquest sentit, he pogut parlar amb l'Àlex Mascarreras, que va ser jugador, entrenador, coordinador, president i aficionat del club, que m'ha pogut explicar el que significa per ell l'UCE Celrà des de totes les perspectives possibles. D'altra banda, també m'he entrevistat amb en Jordi Oliver, membre de la Junta Directiva durant la segona dècada del segle actual, exjugador i ex entrenador del club. La història no és possible explicar-li sense la visió actual i d'això se n'ha encarregat en Joan Esgleas, jugador del club des dels 6 anys, que milita al Primer Equip. Era evident que si havia de parlar amb algú, aquest hauria de ser l'actual president, que inicialment em va acceptar l'entrevista, però posteriorment no va respondre cap dels missatges. És possible que en Jordi Vilà no vulgui parlar del club per la situació que travessa actualment l'UCE Celrà. Un dels jugadors estrelles, que ha donat la pedrera celranenca, també era d'obligada participació, en Gabi Rusu. Així doncs, ell m'ha donat els motius de la seva sortida i les claus de la bona preparació als jugadors de la base.

Quant a necessitats econòmiques, no he necessitat cap ajuda. Les ubicacions de les entrevistes em permetien assistir caminant a la trobada. Cal tenir en compte que si hagués necessitat material audiovisual (càmeres, micròfons, focus, trípodes) sí que hauria fet falta destinar diners, però no és el cas. Per a la recerca d'informació, tampoc m'ha calgut comprar cap llibre, si no que he pogut contactar amb autors com en Narcís Soler, president de l'Institut d'Estudis Gironins, que m'ha enviat l'article acadèmic que necessitava de manera gratuïta. La resta d'informacions sobre el club del passat, les he pogut trobar a l'hemeroteca de l'Arxiu Històric de Girona, on cercant mitjançant les paraules claus "Celrà" i "futbol" he pogut desenvolupar gran part del marc teòric del treball.

Una altra font que he utilitzat per fixar-me en com podia enfocar el treball és el Dipòsit Digital de Documents de la UAB. Allí, he pogut observar el TFG d'una de les periodistes més rellevants de la província de Girona, la Tatiana Pérez, que va dedicar el seu treball a l'ascens a Primera del Girona FC i en va fer un reportatge periodístic.

3.1 Propostes d'entrevistes

Quan penso en la paraula U.C.E Celrà, em venen al cap tots els companys amb qui vaig compartir vestuari i que encara avui són amics meus. Alguns encara continuen jugant, com en Joan Esgleas o en Linus Raset, que actualment juguen al primer equip que està a Quarta Catalana, l'última divisió del futbol. Després penso amb l'Aitor Almeida, actual coordinador del Club. L'Aitor va ser qui va emprendre el camí del futbol femení al poble, creant diverses categories al club. També ha sigut l'encarregat de l'ascens del Cadet, juga al primer equip i fa molts anys que veu funcionar el club. També és l'actual director del Campus de Celrà 'En Ratxa'.

Evidentment, els entrenadors que he tingut també són presents en pensar en aquest treball. Des de l'Albert 'Dimoni', que ens feia fer proves físiques amb quatre anys, passant per en Juanjo Ramírez, pare d'un dels meus millors amics, l'Andrés Valverde, en Sergi Alonso, en Marc Feixas, l'Adrià Feixas, l'Adrià Bassa, en Nil Costa i, en Pere Pons exjugador de Primera Divisió. Totes aquestes persones podrien ser entrevistades perquè en algun moment o altre van viure les diverses etapes del club durant el segle XXI.

No obstant això, qui realment sap com funciona un club és el seu president. En aquest sentit, seria important poder parlar amb el seu actual president, en Vilà, que porta ja un mandat al capdavant de la U.C.E. Celrà. L'anterior president havia sigut en Pere Martín. La resta els he conegut per les notícies dels diaris de l'època, que anomenaven noms com en Joan Torras, l'Enric Ferrer o en Cerezo.

Sembla impossible que un perfil pugui complir totes aquestes funcions: president, entrenador, jugador. Doncs bé, en Santi Serra i l'Àlex Mascarreras van fer totes aquestes funcions i s'han convertit en dues de les persones que més temps van dedicar al futbol a Celrà. El segon va ser l'autor de l'últim ascens del Primer Equip a Tercera Catalana. Ell podia explicar-me com va viure la festa del dia que el Celrà va pujar de categoria, la generació que va portar i com van ser els anys següents. En aquest sentit, Toni Arcas també va estar al capdavant del Primer Equip durant molts anys i podia ser una bona font.

En el camp polític seria interessant el nom d'en 'Pitu' Bartis, actual regidor d'Esports, o d'anteriors alcaldes de Celrà com en Francesc Camps, ja que el camp és propietat de l'Ajuntament i, en termes econòmics em podria ajudar a conèixer el seu finançament.

Una persona vital a la història del club és en Pere Serrats, qui va ser responsable de material i delegat de camp, fins que el va fitxar el ja extingit 'Llagostera', quan va pujar a Segona Divisió. Actualment, ja no pertany a l'entitat i forma part de l'equip de futbol sala de Sant Joan de Mollet, on juguen molts antics membres de l'UCE Celrà. Durant la seva etapa als Pins d'en Ros, es passava les tardes de dilluns a diumenge preparant la roba dels partits, buscant pilotes amunt i avall, i ajudant als nens i les famílies amb tot el que fos necessari.

D'altra banda, una font que podria conèixer el futbol de Celrà als anys 80 podria ser el meu pare, Joan Güibas. Entre la seva figura i excompanys d'equip com en Josep Juanola, podrien ajudar-me a explicar la situació del club en aquella època.

3.1.1 Joan Esgleas

En Joan Esgleas és un jove celranenc de 22 anys, que ha jugat de manera intermitent a futbol, però sempre ho ha fet a Celrà. També és membre del Jovent de Celrà i té un contacte proper amb l'Ajuntament. Actualment milita a les files del Primer Equip del Celrà.

- Amb quants anys vas començar a jugar al Celrà?
- Recordes per què vas triar el futbol?
- Quins entrenadors has tingut i què en recordes d'ells?
- Ara que ets jugador del Primer Equip, quines diferències en comparació amb anys anteriors?
- Què creus que hauria de fer el club per tornar a ser el què era abans?
- Quines mesures creus que podria adoptar l'Ajuntament per ajudar al club?
- Quan penses en la UCE Celrà, quines persones et venen al cap?

3.1.2 Gabi Rusu

En Gabi Rusu viu a la zona esportiva de Celrà, molt a prop del Camp de Futbol dels Pins d'en Ros. Va començar a jugar a la UCE Celrà de ben petit, però més endavant el seu nivell va cridar l'atenció de diversos equips de la província. Tot i portar uns anys jugant a Primera Catalana amb el Banyoles, en Gabi no s'oblida del club que el va veure créixer i sovint va a veure els partits del Primer Equip.

Gabi Rusu, a la dreta i un servidor, a l'esquerra, en un torneig l'any 2008

- Amb quants anys vas començar a jugar a la UCE Celrà?
- Recordes per què vas començar a jugar a futbol?
- Quins entrenadors recordes de la teva etapa al club?
- Ara que ets jugador del Banyoles, quines diferències veus entre els dos clubs?
- Com recordes l'ambient al vestuari?
- Creus que qui porta el club se'l sent realment seu?
- Què creus que hi falta al club per poder construir un equip i un projecte per tornar-lo a Tercera Catalana?
- Quines mesures creus que podria fer l'Ajuntament de Celrà per ajudar al club?
- Quan penses en la UCE Celrà, quines persones et venen al cap?
- Per quin motiu vas marxar del Celrà?
- Hi tornaries en un futur?

3.1.3 Jordi Oliver

En Jordi Oliver és veí de Celrà i ha format part de la plantilla més important del Celrà, la de l'ascens a Primera Regional, tot i ser juvenil. Més endavant, quan va tenir el seu fill Martí, es va vincular al club com a entrenador. La seva trajectòria al club li va donar crèdits suficients com per ser coordinador general de futbol 7 i ja a les acaballes de la dècada del 2000, va instal·lar-se a la Junta Directiva del Club.

- Vas ser jugador de la UCE Celrà, quantes temporades hi vas estar?
- Recordes qui era el president en aquella etapa?
- Vas formar part de l'equip que va pujar a Primera Regional, com va anar aquell any?
- Un cop et vas retirar del futbol, vas seguir vinculat al club d'alguna manera?
- Pel que hi ha documentat, vas formar part de la Junta Directiva de la UCE Celrà, quants anys hi vas estar i com funciona un club de poble?
- Les reunions eren obertes?
- Una de les feines que vas dur a terme va ser la de coordinador de futbol 7, quants equips gestionaves i quin era l'objectiu?
- Els entrenadors del club qui els decidia? Hi havia algun criteri?
- Recordes el pressupost que tenia el club durant la teva etapa a la Junta?
- Les famílies ja fa molts anys que paguen quotes, saps quin era el preu?
- Quant als jugadors, la majoria eren del poble? Quina importància té que la UCE Celrà estigui formada per Celranencs?
- Des del club, es perseguia algun objectiu?
- Hi havia previstes algunes millores de les instal·lacions?
- Amb vosaltres a la Junta, l'equip va aconseguir un gran ascens a Tercera Catalana. Com va anar aquell any?
- A la celebració es va organitzar una rúa, de qui va ser la idea?
- La pedrera de Celrà ha donat jugadors molt interessants, fet que provocava l'interés de diversos equips de la zona. Com es donaven aquestes situacions i quins eren els passos a seguir?
- L'any 2007 es va celebrar un partit entre el primer equip del Girona i el Celrà, com va anar?
- Com va ser la teva sortida del club?
- Fa uns anys hi havia un arrelament molt profund entre poble i club, però això s'ha esvaït. Què creus que s'hauria de fer per recuperar-ho?
- Com veus la situació actual del club i la nova junta?

3.1.4 Àlex Mascarreras

Un dels grans noms de l'UCE Celrà és el de l'Àlex Mascarreras. Ha estat una peça clau del club a causa de la gran dedicació i passió per l'equip del poble. En aquest sentit, ha format part

de tots els càrrecs que pot ocupar un treballador del Celrà: jugador, entrenador, coordinador i president. Fins i tot, va fer de cronista als seus inicis.

L'Àlex Mascarreras. Font: UCE Celrà

- Vas ser jugador? Com recordes etapa?
- Qui hi havia a l'inici de la teva etapa com a jugador a la directiva?
- Com era el funcionament del club quan eres jugador?
- Hi havia afició?
- Has comentat que has jugat als últims tres camps del Celrà, com va donar-se el canvi al terreny del polígon?
- Quants anys us hi vau estar allà?
- Què va passar l'any posterior de l'ascens a Primera Regional?
- Els jugadors cobraven?
- Més endavant, un cop retirat com a jugador, comences la teva etapa com a entrenador?
- Quina plantilla tenies el primer any del Senior?
- Qui tenia la responsabilitat de fitxar jugadors?
- Com a autor de l'ascens a Tercera Catalana, com va anar l'any?
- Qui va organitzar la rúa posterior?

- Quant a metodologia, quina era la teva manera d'entrenar?
- Els jugadors cobraven?

- I l’entrenador?
- Un cop assolit l’ascens, quants anys continues al capdavant del Primer Equip?
- Patiu per salvar-vos quan pugeu de categoria?
- Amb la salvació hi ha festa grossa?
- Posteriorment a la teva dimissió com a entrenador, la plantilla continua les teves passes?
- També vas ser coordinador, quina era la teva feina a la UCE Celrà?
- En una entrevista dius que “molta gent coneix al poble gràcies al club”. Què s’hauria de fer perquè aquests dos conceptes tornessin a anar de la mà?
- Com a president d’abans de la pandèmia, com vas viure aquesta etapa?
- Si fos ara, tornaries al club?
- Has tornat a entrenar fora de Celrà?
- I t’han trucat?
- Finalment, quan penses amb la UCE Celrà, quines persones et venen al cap?

3.1.5 Aitor Almeida

L’Aitor Almeida és un membre clau del club si parlem d’actualitat. Ell és el responsable de tot el futbol base del Celrà, des de l’Escoleta fins als Juvenils. A banda d’anar creixent com a jugador del club, l’Aitor fa anys que treballa en la coordinació. Els seus germans, l’Iker i l’Àlex també han jugat al club i han estat entrenadors, com el seu germà. El celranenc fa dos anys que forma part de l’equip tècnic del Peralada, club de Tercera RFEF, com a analista.

Una imatge d’Aitor Almeida jugant al 4ta Catalana. Font: UCE Celrà.

- Com a jugador del Primer Equip, com veus la situació actual de la plantilla?
- Tens pensat continuar jugant l'any vinent?
- D'altra banda, també ets coordinador general del club, quina és la teva feina?
- El club t'ha transmès quins són els objectius a curt plaç?
- I a llarg plaç?
- També ets analista del Primer Equip del Peralada, quines diferències hi veus?
- Últimament, l'aposta del club no està sent la de confiar en els jugadors de la casa, per què?
- De quina manera es podria tornar a aconseguir aquest arrelament que tant havia identificat al Celrà?
- Quant a categories, el Celrà ha pujat molts equips en els darrers anys, però cap arriba al Primer Equip, què s'hauria de fer?
- Quin és el salari dels entrenadors i quins criteris segueixes per escollir-los?
- Com veus el futbol base actual, què ha canviat en comparació a fa 10 anys?
- De quina manera es podria vincular més a l'Ajuntament amb el club?
- Hi ha previstes algunes millores a les instal·lacions?
- També ets el responsable del Campus de Celrà, com va anar la seva creació i quina idea es té?
- Què et sembla que els teus germans hagin seguit la teva estela al club?
- Una de les grans notícies dels últims anys ha estat aconseguir que Celrà fos la seu del MIC, com es van donar les negociacions i què ha aportat això al club?

3.1.6 Pitu Bartis

Pitu Bartis és l'actual tinent d'alcalde i regidor d'Esports del poble. El seu fill Ot va jugar de ben petit al Celrà, però anys més tard va marxar a l'Atlètic Bisbalenc i ara juga al Monells. Ell no ha jugat mai a futbol, però sí que ha ajudat al bon funcionament de les instal·lacions o al canvi de gespa del terreny de joc.

- Quan i com es va començar a jugar a futbol de manera organitzada a Celrà?
- Quin paper va tenir l'Ajuntament en els inicis del futbol al poble?
- Quines instal·lacions esportives hi havia als inicis i com han evolucionat?
- Quines polítiques o iniciatives ha impulsat el consistori per fomentar el futbol al llarg dels anys?
- Com ha col·laborat l'Ajuntament amb la UCE Celrà?

- Ha estat sempre el futbol una prioritat dins l'àrea d'Esports del municipi? Per què?
- Com valora la situació actual del futbol al municipi?
- Quin suport econòmic o logístic rep el club de part de l'Ajuntament?
- Quines altres entitats o col·lectius relacionats amb el futbol tenen presència al poble (escoles, equips femenins, veterans, etc.)?
- Quina importància té el futbol per a la cohesió social del poble?
- Com ajuda el futbol a implicar els joves i a transmetre valors com el treball en equip o l'esforç?
- Quins reptes té el futbol a Celrà per als propers anys?
- Hi ha algun projecte o inversió prevista per millorar les instal·lacions o fomentar la pràctica del futbol?
- Com veus el futur del futbol base i el futbol femení al municipi?

3.1.7 Pere Serrats

Una de les persones més estimades del club ha estat en Pere Serrats. Ell sol ha portat durant anys, la sala de material del club. A més a més, va formar part de l'staff de l'Àlex Mascarreras, com a delegat, l'any de l'ascens a Tercera Catalana. Més endavant, el va fitxar el Llagostera, quan van pujar a Segona Divisió i posteriorment se'n va anar al Girona. Ara, després d'un greu accident de trànsit, viu allunyat del futbol.

- En quin període vas ser l'encarregat de material del club?
- Com vas arribar a ocupar aquest càrrec? Era una tasca voluntària, professional o combinada?
- Quin era el teu vincle amb el club abans i després d'aquella etapa?
- Quina era la teva feina com a encarregat de material?
- Era fàcil mantenir-ho tot en condicions?
- Si ho compares amb el que veus ara al club, què diries que ha canviat més?
- Hi havia dificultats que avui dia potser ja no existeixen?
- Com era la relació amb els entrenadors, jugadors i altres membres del club?
- Tens alguna anècdota especial o divertida que recordis d'aquells anys?
- Recordes algun moment complicat?
- Quines diferències trobes entre la teva feina al Celrà i les que has pogut fer a Llagostera o Girona?
- Encara mantens el vincle amb el club o amb el món del futbol?

3.2 Publicació del reportatge

Totes aquestes propostes de reportatge tenen la finalitat de ser publicats en revistes o mitjans de comunicació propers a la localitat de Celrà. Tinc la sort d'haver pogut recopilar informació molt valuosa per a la història del poble, però també per la província. Per exemple, ara que el Girona es troba a Primera Divisió, un gran reportatge pel Diari de Girona podria ser el partit entre el Primer Equip de la ciutat i l'UCE Celrà. El resultat quedaria en segon pla i el realment interessant seria com el club de la ciutat va anar aconseguint socis i rellevància, gràcies als partits amistosos amb les poblacions de la província. La peça podria interessar als mitjans esportius de la ciutat, no només el Diari de Girona, sinó l'Esportiu, per exemple.

La publicació més viable és la construcció i adaptació d'un apartat d'història a la pàgina web de l'UCE Celrà. Canviant el disseny, es podria separar la secció per etapes i membres importants del club. D'aquesta manera, el poble es podria assegurar una font d'informació de fàcil accés per tots aquells habitants que vulguessin conèixer el passat del Celrà.

D'altra banda, la principal beneficiada de tots aquests petits reportatges seria la Llera del Ter, que podria incloure una secció exclusivament d'Esport. Tot i no dedicar-se únicament a Celrà, moltes de les peces serien vàlides. Sobretot l'entrevista a l'Àlex Mascarreres i a en Jordi Oliver, que han tingut un pes important al club. De totes maneres, es pot adaptar la idea de reportatge per a ells i informar-me del que va passar amb l'equip de futbol de Sant Jordi Desvalls, Bordils, Flaçà i els diversos pobles que formen la Llera del Ter.

Una altra manera de difondre aquest treball seria un llibre, com va fer la Celler del Ter. La informació és molt extensa i és evident que no es pot fer un reportatge de 500 pàgines, és per això, que el llibre et dona la llibertat d'ordenar i explicar-te tant com vulguis. Hi ha diferents maneres de fer-lo. Una cronologia des del 1923 fins a l'actualitat; un llibre sobre la temporada d'ascens del Celrà a Tercera Catalana, amb testimonis dels protagonistes, fotografies i de més històries interessants; o bé directament es pot fer un llibre fotogràfic. En aquest sentit, la difusió audiovisual s'hauria de plantejar d'una altra manera, ja que econòmicament suposaria més diners.

Una altra tipologia de reportatge que podria sortir d'aquest treball seria posar en relleu els diferents camps en què el Celrà ha jugat i fer una comparació amb l'estat actual. També seria un treball més fotogràfic, però es vendria com a reportatge.

Finalment, es podria contemplar una peça sobre el Celrà com a amfitrió d'un torneig tan important com el MICFootball. A través d'un seguiment del torneig, recopilar en un reportatge tot el que succeeix i publicar-ho a la mateixa pàgina web del MIC i xarxes socials. Els mitjans de comunicació més regionals com el Diari de Girona, també se'n podrien fer ressò.

Un partit del MIC2025 entre l'UCE Celrà i el Sevilla

3.3 Pla econòmic

Partint de la idea d'encabir el meu projecte a la pàgina web de l'UCE Celrà, cal plantejar la viabilitat econòmica i les despeses que suposarien.

En primer lloc, la recerca i la redacció del reportatge seria gratuïta, ja que la informació l'hauria recollit personalment. Tot i això, aquesta informació es revisaria per un corrector extern, que hauria d'assegurar la qualitat lingüística i la coherència formal del text. El preu sortiria d'un ventall d'entre 50 i 100 euros. La validació del contingut per part d'un expert del club em sortiria gratuïtament, gràcies a la bona relació amb les persones que tenen més informació del club, sigui l'Àlex Mascarreras o en Jordi Oliver. En cas que necessités un valorador extern, el cost seria de 50 euros.

Un dels apartats que més despesa podria generar seria la maquetació del reportatge. Adaptar i integrar un text en format digital no és fàcil i ho hauria de fer el dissenyador web del club, fet que implicaria un preu d'entre els 100 i 150 euros.

D'altra banda, l'acompanyament d'imatges d'arxiu implicaria haver de pagar algunes llicències al Diari de Girona, on apareixen la majoria de les fotografies. En aquest sentit, tindria la garantia de la bona qualitat de la imatge a canvi de 50 euros, aproximadament.

Pel que fa a la publicació i difusió de l'apartat a xarxes, s'hauria de comptabilitzar el salari del Community Manager del Celrà, que actualment cobra 150 euros. Així doncs, fabricar i encabir la història del Celrà a la pàgina web del club tindria un cost final d'entre 400 i 500 euros.

3.4 Pla de producció

En primer lloc, el pla de producció del reportatge escrit per adaptar-lo a la pàgina web de l'UCE Celrà, tindria una fase de recerca històrica. Tot el treball d'aquests mesos, m'ha ajudat a tenir una informació important del club, però sempre es poden trobar més dades, cròniques o plantilles del centenari de l'UCE Celrà. En aquest sentit, els recursos humans necessaris serien els testimonis i entrevistats, i jo mateix, que m'encarregaria d'investigar i organitzar tot el contingut.

Quant al material necessari per redactar l'apartat, només necessitaria un ordinador, el llibre d'estil del club i un processador de textos o corrector, ja contemplat al pla econòmic.

La maquetació, que podria tenir una durada d'una setmana, l'hauria de fer el dissenyador web del club a través del WordPress i ajudant-se amb el programa Adobe Publisher, per exemple.

Per a difondre l'apartat, el Community Manager hauria de publicitar-lo a les xarxes socials. Una gran manera per connectar els seguidors amb el club podria ser construint enquestes interactives sobre dates, jugadors, plantilles, partits, que formessin part de l'apartat d'història de l'UCE Celrà. Això es podria fer mitjançant les 'stories' d'Instagram amb un enllaç per redirigir els seguidors a la pàgina web. L'Ajuntament o el Taller d'Història de Celrà se'n podrien fer ressò i, d'aquesta manera, alimentar històricament a les noves generacions.

Finalment, l'estructura de l'apartat d'història tindria diverses pestanyes que poguessin identificar fàcilment les diverses etapes del club. A continuació, una llista de la proposta de subapartats:

- Fundació i inicis
- La vinculació entre poble i ciutat
- Els anys de la censura
- Els camps de futbol

- Les lligues d'aficionats i els anys 70'
- L'etapa gloriosa del club
- Un ascens històric a Tercera Catalana
- Un futbol base per emmarcar

Totes aquestes seccions podrien ser ampliades a mesura que s'anés recollint més informació.

4 Conclusions

Un dels aspectes que més m'han repetit a l'hora de fer les entrevistes és l'agraïment per voler explicar la història del club del poble. En general, molts dels testimonis no s'havien plantejat el perquè no hi ha cap mitjà de comunicació local o regional, que en els últims deu anys s'hagi dedicat a informar-se sobre la història del club.

També he descobert que l'arrel del problema és que les persones que lideren el club actualment no se'l senten seu i, per tant, la desvinculació entre l'UCE Celrà i el poble es fa evident de manera molt visible. Així ho demostra la pàgina web extremadament descuidada i desactualitzada.

D'altra banda, el format d'entrevista plantejat entra dins els cànons de la Revista La Llera del Ter. L'estructura a seguir és de titular, breu presentació i pregunta-resposta. El meu reportatge podria encabir-se perfectament en alguna pàgina de la revista.

Quant a cronologia, he pogut entendre per què durant el franquisme no hi ha informació del club. De fet, no n'hi ha ni de l'UCE Celrà ni de la resta d'equips gironins, a causa de la censura. D'altra banda, estic decebut amb mi mateix per no haver aclarit quan es va fundar el club. Les dates són confuses i ningú m'ha sabut concretar una data. És per aquest motiu, que el meu objectiu, fora d'aquest treball, serà descobrir quin any realment va ser el primer en què es va institucionalitzar el primer equip de futbol a Celrà.

Tanmateix, he confirmat la gran vinculació de la Festa Major amb el club. El fet de ser cap de cartell de la festa als diaris de l'època, provocava una gran expectació al camp de futbol. Aquest vincle es va anar trencant fins a desaparèixer al llarg d'aquesta última dècada.

El gran missatge en què tots els entrevistats s'han posat d'acord, ha estat que perquè les coses vagin bé, l'UCE Celrà l'han de formar celranencs. S'ha comprovat que les etapes en què el nombre de jugadors que no eren del poble era superior al dels habitants, el club ha anat pel camí equivocat. I ara, ens trobem en aquesta situació. Els grans ascensos de la temporada 91-92 a Primera Regional i el posterior de la 14-15 a Tercera Catalana van ser de jugadors de la casa. Un cop va pujar de categoria i es va fitxar jugadors de fora, l'equip va fer una davallada i es va tornar a baixar.

La història de l'UCE Celrà no només explica la trajectòria d'un club, sinó que reflecteix l'evolució social, cultural i esportiva d'un poble. Preservar-la és preservar identitat."

5 Referències

La documentació d'aquest treball ha estat vertebrada per tres canals d'informació diferents: la bibliografia, l'hemerografia i la webgrafia.

5.1 Bibliografia

Associació Cultural La Llera del Ter. (2016). *La Llera del Ter* (núm. 52).

Dunning, E. (1992). *Deporte y ocio en el proceso de civilización*. Madrid: Siglo XXI Editores.

Feliu, J. (2023). *Cent anys de futbol a La Celler de Ter: Història del Celler Club de Futbol (1919–2019)*. La Celler de Ter: Celler Club de Futbol.

Finestres, J., & Garcia Luque, X. (2014). *El Barça segrestat*. Ara Llibres.

Guardiola, J. (2021). *Montse Hugas: quaranta anys del Salt Gimnàstic Club*. Salt: Salt Gimnàstic Club.

Masachs, X. (2024). *Endavant, Girona! Les claus de l'èxit*. Rosa dels Vents.

Viada, A. (1903). *Manual del Sport*.

5.2 Hemerografia

24ixs.net. (n.d.). *El primer equip de futbol de Celrà*. Recuperat de https://www.24ixs.net/recordant_celra/portfolio-items/el-primer-equip-de-futbol-de-celra/?portfolioCats=8%2C11%2C3%2C7%2C5%2C9%2C44%2C4%2C15%2C13%2C12

24ixs.net. (n.d.). *Els futbolistes de l'època d'or*. Recuperat de https://www.24ixs.net/recordant_celra/portfolio-items/els-futbolistes-de-lepoca-dor/?portfolioCats=8%2C11%2C3%2C7%2C5%2C9%2C44%2C4%2C15%2C13%2C12

Ajuntament de Celrà. (2015). *Infocelrà* (Núm. 36). Recuperat de <https://www.celra.cat/ajuntament/documents/2015/infocelra36.pdf>

Ajuntament de Celrà. (n.d.). *La Llera* (Núm. 36). Recuperat de <https://www.celra.cat/ajuntament/documents/lallera/lallera36.pdf>

Ajuntament de Celrà. (2021, 10 d'octubre). *Renovació gespa artificial*. Recuperat de <https://www.celra.cat/wp/blog/2021/10/10/renovada-gespa-artificial/#gsc.tab=0>

Diari de Girona. (2018, 8 de febrer). *Celrà posarà grades al camp de futbol*. Diari de Girona. Recuperat de <https://www.diaridegirona.cat/comarques/2018/02/08/celra-posara-grades-camp-futbol-48976607.html>

El Punt Avui. (n.d.). *El Punt Avui*. Recuperat de <https://www.elpuntavui.cat/barcelona.html>

El Dimoni. (n.d.). *L'UCE Celrà cadets i la selecció IES Santa Eugènia juvenils, guanyadors del II Trofeu Pont del Dimoni celebrat a Salt dissabte 24*. Recuperat de <https://www.eldimoni.com/luce-celra-cadets-i-la-seleccio-ies-santa-eugenia-juvenils-guanyadors-del-ii-trofeu-pont-del-dimoni-celebrat-a-salt-dissabte-24/>

Enratxa.com. (n.d.). *Campus futbol estiu Celrà*. Recuperat de <https://enratxa.com/campus-futbol-estiu-celra/>

Futbol-regional.es. (n.d.). *U.C.E. Celrà*. Recuperat de https://www.futbol-regional.es/equipo.php?U.C.E._Celra/22283

L'Esportiu de Catalunya. (n.d.). *El viatge fins a la Champions en imatges*. Recuperat de <https://www.lesportiudecatalunya.cat/girona/article/2488932-el-viatge-fins-a-la-champions-en-imatges.html>

L'Esportiu de Catalunya. (n.d.). *Els quaranta anys de vida del Salt GC, en un llibre*. Recuperat de <https://www.lesportiudecatalunya.cat/mes-esport/article/2005347-els-quaranta-anys-de-vida-del-salt-gc-en-un-llibre.html>

L'Esportiu de Catalunya. (n.d.). *La història del Cellera CF en un llibre amb més de mig miler de pàgines*. Recuperat de <https://www.lesportiudecatalunya.cat/futbol/article/2260365-la-historia-del-celler-cf-en-un-llibre-amb-mes-de-mig-miler-de-pagines.html>

Pandora. (1899). [Crònica antiga]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001709198&page=45&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

- Pandora. (1970). [Entrevista]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001456033&page=8&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1971). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0000712954&page=6&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1972a). [Article genèric]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0000717024&page=7&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1972b). [Entrevista]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0000718211&page=10&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1978). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001474048&page=9&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1980). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001482764&page=11&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1982). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002384122&page=46&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1983a). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002386476&page=24&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>
- Pandora. (1983b). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002387007&page=24&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1984). [Crònica de partit]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002394318&page=24&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1987a). [Article genèric]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002252655&page=52&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1987b). [Entrevista]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002269165&page=31&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1988). [Entrevista]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002439203&page=57&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1989a). [Crònica de partit]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002447885&page=77&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1989b, Festa Major). [Festa Major 1989]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002452044&page=34&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1990a). [Crònica de partit]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002262598&page=60&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1990b, Festa Major). [Festa Major 1990]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001718421&page=25&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1991, Camp Nou). [Crònica del Camp Nou 1991]. Recuperat de
<https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001735078&page=25&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1992a). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001744510&page=55&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1992b). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001745855&page=32&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1992c). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001606929&page=47&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1992d). [Entrevista]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002269165&page=31&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1993a). [Crònica de partit]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002504165&page=33&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1993b, Festa Major). [Festa Major 1993]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002505942&page=46&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1994, Lliga). [Lliga 1994]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002279332&page=30&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (1999, Festa Major). [Cartell Festa Major 1999]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002602437&page=59&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (2001, Festa Major). [Cartell Festa Major 2001]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0001899528&page=22&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (2007a). [Partits 2007]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0000147469&page=15&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (2007b). [Partit Celrà - Girona]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0000067226&page=12&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (2010, Presentació). [Presentació de l'equip 2010]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002129589&page=40&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Pandora. (2015). [Article genèric]. Recuperat de <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=0002858137&page=19&search=futbol%20celr%C3%A0&lang=ca&view=hemeroteca>

Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions (SGDAP) de Girona. (n.d.). *Fotos Celrà*. Recuperat de <https://sgdap.girona.cat/fotoweb/archives/5002-Fotografia/?q=futbol%20celr%C3%A0>

5.3 Webgrafia

Coromina Verdaguer, L. (2024). La historiografia sobre l'esport modern a la província de Girona: balanç i perspectives. *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, (64-65). Recuperat de <https://raco.cat/index.php/AnnalsGironins/article/view/434148>

Gil Bonancia, M. (1961). Presencia del Deporte. *Revista de Girona*, (17), 60–61. Recuperat de <https://www.ddgi.cat/revistadegirona/>

Institut d'Estudis Gironins. (s. f.). *Publicacions*. Recuperat el 26 de maig de 2025, de <https://ieg.cat/>

Memòries del Futbol Català. (s. f.). Origen de l'Association Football. Recuperat el 26 de maig de 2025, de <https://memoriesfutbolcatala.com/origen-de-lassociation-football/>

RACO. (s. f.). *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins. Revistes Catalanes amb Accés Obert*. Recuperat el 26 de maig de 2025, de <https://raco.cat/index.php/AnnalsGironins>

6 Annexos

En aquest apartat del treball hi he recollit les entrevistes fetes per a la realització d'aquest projecte.

6.1 Entrevista a Joan Esgleas, jugador del Primer Equip de la UCE Celrà

Amb quants anys vas començar a jugar al Celrà?

Si no recordo malament vaig començar als 5 o 6 anys. Recordo que vaig venir a provar a l'últim entrenament de la temporada. Teníem d'entrenador en Juanjo Ramírez, pare de l'Ivan que també jugava amb nosaltres. En ser l'últim entrenament, era estiu ja i recordo fer una guerra d'aigua. Vaig començar més tard que la resta, que hi eren des dels quatre anys perquè ni al meu pare ni a la meva mare els agradava el futbol. Van intentar apuntar-me a altres esports fins que la meva pressió per jugar a futbol els va convèncer.

Recordes per què vas començar a jugar?

A casa no són gens 'futboleros', encara més, el meu pare crec que no sap ni el que és un fora de joc. El meu avi, però és molt del Barça i cada any em portava a veure el Gamper. Els meus amics també jugaven a futbol. A mi m'ha agradat sempre tant veure'l com jugar-lo. Malgrat la intencionalitat dels meus pares per apuntar-me a altres esports com tennis o multiesports, van acabar cedint.

Quins entrenadors has tingut i què en recordes d'ells?

Molts. Recordo en Juanjo, en Pere Pons, en Marc Feixas, l'Adrià Feixas, en Sergi Alonso, en 'Cojanu', en Pau Pons, en Dani López. Recentment, he tingut en Toni i ara un altre que es diu igual, Àlex. Recordo que ens donaven les nocions bàsiques de com es juga a futbol. Ens ensenyaven a fer un control orientat, mirar abans de rebre la passada, explicar-nos el fora de joc, en fi, les bases del futbol. Per altra banda, una vegada he arribat a gran penso que hi ha molts de conceptes, que personalment he trobat a faltar a la meva formació futbolística. Segurament no és per la falta de coneixement dels entrenadors, sinó perquè en aquest nivell més amateur, preval el joc en equip que els conceptes més tècnics. Potser el Celrà t'ensenyava abans a ser persones que futbolistes.

Ara que ets jugador del Primer Equip, quines diferències en comparació amb anys anteriors?

Veig diferències i coses que estan bé i malament. El Celrà ha fet un canvi de xip futbolísticament parlant. Hi ha hagut una certa professionalització al futbol base. Donen més inputs, els nens van al MIC i jo no hi vaig anar mai. Es participa en torneigs i es competeix. Tens alevins a Preferent, infantils a Primera Divisió, els equips estan bé i ben treballats. No obstant això, penso que s'ha perdut el sentiment de poble. Està molt bé que els nens aprenguin a jugar a futbol i tenir-ne un bon coneixement, però també han d'aprendre que representen un club, que a la vegada està representant un poble. Club i poble han d'anar plegats i això és el que s'està trobant a faltar. Abans, aquesta tasca es feia més des de la junta. Molts dels seus membres eren pares dels nens, que tenien l'objectiu de què el seu fill estigués a gust, però que tenien al cap que treballaven pel poble i pel club. En resum, s'estan fent les coses bé futbolísticament en clau futbol base, però hi ha mancances de valors i el sentit de pertinença al poble. Abans la gent del poble venia a veure els partits, ara això ja no existeix.

Quan penses en l'UCE Celrà, quines persones et venen al cap?

Hi ha una divisió entre l'abans i l'època actual. Si parlem de fa anys, més enllà dels entrenadors, recordo els germans Feixas i els germans Pons, en Pau Ribas que va ser anys entrenador meu. En Pere, de material, sempre em ve al cap. És una persona que va pel camí de la bondat i que va fer les coses per amor al club i perquè les coses anessin bé. Mai va buscar res més que la seva participació en el club. A vegades manca aquest sentiment de fer les coses més enllà de la retribució econòmica. Al final si el que busques és guanyar diners de veritat te n'has d'anar a treballar en un bar i guanyes un bon sou. Participar en un club de poble és tenir clar que trauràs pocs diners, però sobretot contribuir en un projecte que te'l sents teu. Quan penso en la infància és la primera persona que em ve al cap. En aquesta etapa més moderna, la persona que ha marcat més al club és en Dani López. És una persona que més enllà de les seves maneres de fer, que moltes vegades són peculiars, va portar al club en un esglaó més amunt, futbolísticament parlant. És una persona que no fa les coses per fer, sinó que ho fa amb la convicció de fer-les bé. En clau futbol base va fer moltes coses bé pel seu coneixement i les seves ganes. Aquestes són les dues figures claus del club els últims quinze anys. Això evidencien el canvi de tendència al club.

6.2 Entrevista a Gabi Rusu, exjugador de l'UCE Celrà

Quan vas començar a jugar a futbol a Celrà?

Vaig començar a jugar a futbol a Celrà, quan em van apuntar els meus pares. Tenia tres anys i pel que m'han explicat a casa, el mateix any ho vaig deixar l'hivern perquè tenia molt fred. Tot i això, l'any següent vaig tornar-hi i ja no he deixat el futbol fins a l'actualitat.

Per què vas començar a jugar a futbol?

Per dos motius: estava tot el dia jugant a pilota a casa i destrossava les flors de casa. Als meus pares no els va quedar altre remei que apuntar-me a Celrà. A més a més, m'encantava mirar el Barça i en Ronaldinho era el meu ídol. De fet, em vaig deixar la cueta que ell portava fins als 9 o 10 anys.

Quins entrenadors has tingut i què en recordes d'ells?

Molts, perquè porto 17 o 18 anys jugant de futbol. En Juanjo Ramirez, el pare d'un dels amics que tinc des de petits. Recordo passar-ho molt bé. També en Ramon Miñano, amb qui vaig aprendre a espavilar-me i que el futbol va de qui ho sigui més. Recordo, evidentment, en Pere Pons, actual jugador de l'AEK Larnaka i exjugador de Primera Divisió. Em va portar a benjamins. L'últim entrenador que vaig tenir a Celrà i de qui guardo molts bons records és en Marc Feixas. Va ser el primer que em va ensenyar les jugades d'estratègia, per exemple.

Ara que jugues al Banyoles, quines diferències veus amb el club?

Veig que per una part hi ha més serietat, tant per jugadors com directiva. D'altra banda, noto cert sentiment d'equip, d'estimar-se més el club.

Quan penses en l'UCE Celrà, quines persones et venen al cap?

Te'n podria dir moltes. Sobretot, vull parlar d'en Pere Serrats. Era l'encarregat del camp i del material i una mica de tot. Aquesta persona ens cuidava molt i ens estimava. Recordo passar cada tarda jugant allà i ell sempre hi era, vigilant que no ens féssim mal. Hi ha una anècdota amb ell molt divertida. Em va picar una abella al front i em vaig posar molt nerviós, era molt petit. Ell va venir de pressa, va agafar fang del terra, el va mullar i me'l va posar al front i em vaig calmar. Sempre que penso en el Celrà em ve ell. De tant en tant, me'l trobo i no sé si se'n recorda de mi.

Com recordes l'ambient al vestuari?

Molt bo. Érem nanos, érem petits. Recordo que al Quart, em va xocar una mica al vestuari perquè érem nens de diferents equips i l'ambient ja no era tan bo com a Celrà. Aquí tots érem del poble i bones persones, però a Quart n'hi havia algun que no ho era tant.

Creus que qui porta actualment el club, se'l sent?

Penso que el futbol base està millor que fa uns anys, però pel que fa a el primer equip, els últims tres/quatre anys estan molt malament. Pel que m'ha arribat i es parla, crec que la directiva no se'l senten seu el club. No penso que tinguin moltes ganes de fer-ho bé i aixecar-lo de Quarta Catalana. Sí que penso, però que el futbol formatiu és millor que abans.

Què creus que hi falta al club per poder construir un equip i un projecte per tornar-lo a Tercera Catalana?

Primer de tot, crec que falta una directiva que tingui ganes i senti seu el club. Sobretot ganes de fer un bon projecte al primer equip i aixecar-lo. A part, fan falta uns jugadors que sentin el club. És molt difícil si no són jugadors del mateix poble. Llavors és complicat, però d'aquesta manera es podria aixecar la situació.

Quines mesures creus que podria fer l'Ajuntament per ajudar?

No crec que tingui gaire més a fer. La gespa estava en un estat molt dolent i fa poc la van canviar. També van fer la graderia pels aficionats. Ells han fet la seva feina i les instal·lacions esportives són bones. M'agrada anar al camp a veure els partits.

Per quin motiu vas marxar del club?

Vaig marxar de Celrà durant la transició d'Aleví de segon any a Infantil. Aquell any just em van pujar perquè jo era de primer any i vaig competir tota la temporada amb els d'un any més. Vam guanyar la lliga i vam pujar a Primera. Em va trucar el Quart i tenia ganes de pujar el nivell i acceptar nous reptes. Sempre he sigut molt competitiu i quan em va arribar l'oferta vaig dir que sí, de seguida.

Tens pensat tornar al Celrà en el futur?

La gran pregunta ha, ha, ha. M'agradaria tornar, però d'aquí a bastants anys. Sobretot voldria tornar i que hi fóssim tots els que érem quan vam començar. M'encantaria formar el mateix grup i ajudar a créixer el Celrà, però més endavant.

6.3 Entrevista a l'Àlex Mascarreras: jugador, coordinador, entrenador i membre de la Junta Directiva durant diverses etapes del club.

Vas ser jugador? Com recordes etapa?

Jo començo a jugar a futbol amb sis anys, és a dir l'any 87 i passo per totes les categories, des de benjamins fins a juvenils. Abans no hi havia tantes estructures amb les edats. A cadet faig una parada i vaig a la Salle a jugar a Preferent, però torno a mitja temporada a Celrà perquè no acaba de ser el que jo volia. Faig primer any amateur i me'n vaig a Verges on m'estic nou anys. Cal dir que entremig me'n vaig anar a jugar a Vilamallà un any a Primera Regional, però llavors torno a Celrà hi jugo dos anys més fins que em retiro.

Qui hi havia a l'inici de la teva etapa com a jugador a la directiva?

Hi havia en Morales, l'Avi Morales era el president. Després entra una nova junta que canvia una mica la història. Panasonic s'implica molt, el primer equip puja per primera vegada a Regional amb el president Joan Torras, envoltat d'una junta que era del poble i que feia les coses molt bé. En Torras es movia molt en l'àmbit econòmic, però també sabia anar a trucar portes. Després arriba en Joan Ferrer i en Josep Carreras i posteriorment, entra en Quim Feixas com a president. Més endavant, el club va tenir certa inestabilitat fins que entra en Teodoro Cerezo i aquí comença la meua etapa com a entrenador, tot i continuar jugant a Verges.

Jo plego de jugar a Celrà l'any 2001, estic a Verges fins al 2010 i torno aquí fins a la temporada 2012-13, que neix el meu primer fill. Tot i això, en Miquel Alonso, que era l'entrenador em demana que torni i jugo els últims tres mesos d'aquella temporada.

Com era el funcionament del club quan eres jugador?

Tinc la sort d'haver jugat als últims tres camps del Celrà. He jugat al camp de la plaça del Mercat, al del Polígon i al dels Pins d'en Ros. Penso que abans era tot més familiar, més de poble. L'essència de poble era molt propera. Abans no hi havia a escala esportiva tantes opcions com ara, només hi havia futbol pràcticament. La població també ha crescut molt més.

Hi havia afició?

Recordo al camp de la plaça del Mercat, que el primer equip sempre jugava el diumenge al matí i sempre hi havia molta gent. La gent gran que sortia de missa venia al camp i anava a fer

el vermut al camp. L'any de l'ascens, el primer, va ser brutal. Hi havia molta gent, l'equip anava bé, endavant i tot era un cúmul. Veure el partit final guanyant a Les Preses 6-0, l'inici de partit tiren globus es va fer una festa. Encara no s'havia pujat, s'havia de guanyar el partit. El Celrà no era aspirant a res i es va trobar aquesta situació.

El canvi al polígon?

Jo crec que va ser un error. No sé de qui. Ja es deia que l'equip jugava millor en camps grans, que en camps petits. Recordo el segon partit de lliga a Sant Esteve d'en Bas i fan un bon partit en un camp molt gros. Després va venir al Tordera aquí a Celrà en un camp petit i va costar molt. Quan jugaven a fora en camp gran l'equip competia millor que en camp petit a casa. A partir d'aquí, es va començar a crear la idea que s'havia de fer un camp nou. El poble es parlava que havia de créixer, que s'havia de fer un creixement futbolístic i es va triar allà. Devia ser un lloc amb bon pàrquing, espai i allà es juga el primer any que es juga a Primera Regional.

Què va passar aquell any?

L'equip va començar amb lesions, es va lesionar un central que ho feia molt bé. Evidentment, l'experiència va passar factura. Tenien poca experiència i no es va fitxar gent coneixedora de la categoria. Crec que l'entrenador que va pujar l'equip tampoc tenia l'experiència per portar l'equip en aquesta divisió. Una sèrie de circumstàncies. Després es va fitxar en Benet Masferrer, que deia que el camp era massa gros i va fer moure les porteries. Al final, va acabar l'any un altre entrenador, en José Maria Garcia, que era un altre estil. Alguns dels jugadors més emblemàtics com en Carreras tampoc van acabar bé amb l'entrenador... Una temporada molt il·lusionant que a poc a poc va anar perdent. El camp tampoc estava preparat, els vestuaris eren barracons i s'havia anat a correuita per a poder començar a temps la temporada.

Cobraven?

Jo crec que alguna cosa havien de cobrar, no sé si gasolina, però alguna cosa sí.

Quants anys va estar al polígon?

De la 92-93 fins al 98.

Quan comença la teva etapa com a entrenador?

Jo entrenava a futbol base, benjamins, cadets i juvenils tant a Verges com a Celrà. L'any que torno de jugador, el dia que juguem a Flaçà, en Miquel Alonso m'agafa i em diu que volia plegar i que jo fos el seu substitut. La temporada 13/14. No em va costar gaire pensar-m'ho, en aquell moment hi havia en Pere Martin, l'Israel Fajardo, en Santi Martínez i en Jordi Ribas a la junta. Era la primera vegada que portava Amateur. No m'ho penso. Havia tret el carnet d'entrenador al Pere Alsius, el primer i el segon nivell. La meva promoció va ser la primera en què, si et treies el carnet d'entrenador, podies tenir una titulació de grau mitjà. Vaig tenir l'opció de fer el tercer nivell, però vaig pensar que entre la mainada i la feina era massa. També vaig pensar que no era el meu lloc, que ja en tenia prou. Estic més acostumat a un club més familiar.

Com era la plantilla?

Una de les condicions que poso és que l'equip estigués format per gent de la casa. En anteriors etapes hi havia hagut un altre entrenador l'Antoni Isaac, que havia portat a més gent de fora i no donava massa oportunitats a la gent de casa. Hi tenia molt bona relació, però amb això no hi estava gaire d'acord. L'experiència que he tingut sempre m'ha agradat treballar amb gent jove i amb gent de la casa. A l'equip hi havia nanos que havia portat en anteriors etapes, hi va haver gent que per estudis podia continuar i d'altres que jugaven a equips del voltant, però que eren de Celrà i van venir cap aquí. El primer any vam quedar cinquens o sisens.

Com fitxaven a jugadors?

Ho portava tot jo. Era entrenador, director esportiu, m'encarregava de fer els sopars d'equip. Cada inici de temporada, el primer entrenament els pagava un sopar. Preparava una mica de pa amb tomata i embotit i fèiem la primera presa de contacte. També tenia en Pere Serrats que feia de delegat.

Em podries explicar l'any de l'ascens?

L'any de l'ascens es manté el bloc i ve algú més del poble que estava jugant en algun equip de fora. A més també ve algun més veterà, el cas d'en Sergi el carnisser, que jugava a la Pera. Com que el primer any havia anat bé doncs vaig seguir. A principi de temporada ja es veia que les sensacions eren positives. No érem el millor equip. Hi havia el Sarrià, molt sòlid, que va pujar com a primer i la Salle que per mi era el millor equip. Nosaltres teníem un equip molt sòlid, no rebíem gols i marcàvem el que teníem. Jugàvem molt pràctic, érem fiables. Vam pujar com a segons, pujaven els dos primers.

Jugadors: Kevin Alonso, Horacio, del planter de Barça i Vila-real, en Robert, en Sergi Pérez, en Victor Cerezo, preparador físic del Girona B.

L'altre dia vam fer un sopar perquè va fer deu anys de l'ascens a Vila-roja. Hi havia en Xavier Llobet, en Sergi, en Victor Tauste, en Carlos Cordones. Vam fer-lo el mateix dia que vam pujar, el 26 d'abril. Vam ser uns 25.

El tema de la rua?

L'Ajuntament en aquell moment hi havia època d'eleccions, també hi havia la festa major. Governava en Dani Cornellà i en Pitu Bartis, de la CUP. Van fer molta força perquè aquella rua es pogués fer. També van posar un tren per a la gent que ens acompanyés.

Quan era la festa major, el club formava part del cartell i ara no, què en penses?

Fa molts anys que, tristament, el club no s'implica a la Festa Major. No hi ha tampoc més partits a casa quan és la festa major.

Quants dies entrenàveu a la setmana?

Dimarts i dijous, una hora i mitja i el partit. Tot ha canviat, però en aquest tipus de categories amb dues hores d'entrenament és suficient. A Quarta Catalana és una categoria on la gent estudia, treballa i ha de servir perquè la gent desconnecti i passi l'estona. Si a més a més les coses funcionen, formes un bon grup i guanyes, fantàstic.

Els jugadors cobraven?

No, al contrari, es pagaven la fitxa. Quan em diuen per entrenar, una de les condicions de la junta era aquesta, que els jugadors s'havien de pagar la fitxa. Si complien els objectius, els tornaven els diners, però després es va deixar de fer.

I l'entrenador?

Jo cobrava alguna cosa, però ja et dic jo que hi perdia diners. Entre sopars i viatges, l'any de Tercera Catalana també me'n cuidava de les rifes. Llavors amb aquestes pagàvem els sopars. Havies d'intentar buscar maneres per a poder fer totes aquestes coses. El primer any va anar molt bé, el segon també. Per Nadal vam poder fer un amic invisible, per exemple.

Quants anys estàs d'entrenador?

Jo hi estic quatre anys. Es manté la categoria, pugem a Tercera i quedem setens. Va anar molt bé perquè vam mantenir el grup, excepte un o dos jugadors que ens van pujar el nivell. No és que anéssim a fitxar, es van oferir ells. Ens donaven un plus qualitatiu. El jugador que creia que ja no estava capacitat per a jugar en aquella categoria, ell mateix ja va decidir fer un pas al costat. Això em va facilitar molt a la feina i a més es va posar a ajudar-nos com a delegat. Tot va anar molt bé, érem dels equips que portàvem a més gent als partits de fora. Recordo anar al camp de l'Arbúcies i que la majoria de gent fos de Celrà, a Santa Pau també. La gent ens acompanyava. Vam anar a Ripoll vam organitzar un autocar i la gent ens acompanyava.

Coincidència: l'any que el Celrà puja per primera vegada a Primera Regional, debuta a Sant Esteve d'en Bas guanya 1-3 i el mateix va passar amb el segon ascens a Tercera Catalana uns anys després, també vam guanyar 1-3 a Sant Esteve d'en Bas.

Patiu per salvar-vos la resta d'anys?

El primer any gens. Quedem setens a mitja taula. Mai perdiem més de dos partits seguits. Hi havia estabilitat. Llavors la temporada 2015/26 fem una primera volta calcada a l'anterior amb 20 o 25 punts. A partir de la segona volta va haver-hi un canvi de dinàmica. Alguns jugadors van baixar el rendiment, van desconnectar i hi havia situacions que no feien anar del tot bé. Aleshores, jo vaig donar un ultimàtum i vaig dir de deixar-ho. Pensava que el meu discurs havia acabat. Vaig donar un marge de 3 o 4 partits dient que si no hi havia una millora, marxaria. Després d'això va haver-hi un canvi, no amb resultats, però sí que vam tornar a competir i al final va haver-hi un ultimàtum de la junta i em van fer fora.

La junta no havia estat massa per nosaltres, sí que havia estat a l'ascens, per exemple, però no s'involucraven. Ens va sorprendre. Si no guanyàvem a Les Preses em feien fora perquè la seva intenció era salvar tant sí com no la categoria. A mi em va sorprendre perquè a la majoria dels partits, la Junta no venia i aquell dia a Les Preses hi eren tots. Finalment, vam perdre 2-1. L'endemà em van cridar al despatx i em van dir que efectivament em feien fora. Jo vaig demanar d'acomiar-me a l'entrenament i quan ho vaig comunicar, la plantilla no va acceptar el fet. No van voler entrenar aquell dia i va haver-hi una entesa entre Junta i plantilla. L'Ajuntament s'hi va posar pel mig. Volien que jo tornés. Els dos o tres capitans em van trucar i em van dir que si ells m'ho demanaven, havien parlat amb la junta i s'havien acordat uns acords. Si jo acceptava aquells acords, doncs tornés. Hi havia coses amb les quals no estava d'acord, però quan una plantilla et mostra aquest suport jo els hi havia de tornar.

En aquest sentit, vaig acabar la temporada, vam començar a encadenar victòries i ens vam salvar al penúltim partit de lliga i vaig plegar.

Quan us salveu hi ha festa?

Sí, amb junta a part. Només jugadors i afició. Em van fer un petit homenatge, la meua dona ho va muntar i jo no sabia res.

Quan vas plegar, la plantilla també va marxar?

Majoritàriament sí, la plantilla i l'entrenador anaven de la mà. La Junta no va canviar.

L'etapa de coordinador, com funcionava?

Em deixaven fer i desfer. Portava des de futbol 11 fins a petits.

En una entrevista dius que “molta gent coneix al poble gràcies al club”. Què s'hauria de fer perquè aquests dos conceptes tornessin a anar plegats?

Jo crec que s'hauria de confiar i tractar millor a la gent de casa. Per sobre de voler buscar categories és important saber d'on venim, on som i a on volem anar. S'ha de ser humil i som un poble que ha estat una vegada a Primera Regional. La història parla. Aleshores, per construir aquest projecte és important tocar de peus a terra, creure amb el futbol base i que realment es cregués en això. Evidentment som a prop de Girona i és molt fàcil que et puguin estirar, però com ho resolem? Amb el tracte. Potser no et podem prometre que juguis a preferent, però quants poden jugar a preferent. A vegades no n'hi ha prou de vendre categories. El tracte proper, personal, sentir-te ajudat és important. S'ha de saber aprofitar les corres. Segur que hi ha generacions que són molt bones, d'altres més dolentes. Poder donar aquesta recolzada als juvenils o anar a buscar els que són del poble i juguen a fora per tornar a jugar aquí. S'ha de creure en un projecte de poble.

El més important de tot és que quan algú marxa no li tanquis les portes del club. Si et venen a buscar perquè ets bon jugador, nosaltres estem encantats i que et vagi molt bé, però que sàpigues que sempre tens l'oportunitat de poder tornar aquí. A mi em va passar. Quan em va venir a buscar la Salle de Preferent, jo els hi vaig dir a la junta d'en Feixes i en cap moment em va dir que si marxava no tornés. Al contrari, em va dir que m'anés molt bé, que n'aprengués molt i que si algun dia em passava qualsevol cosa, tenia les portes obertes per tornar.

Si fos ara, tornaries al club?

Ara amb aquesta edat que tinc m'agradaria molt tornar. Potser ara no són les situacions més bones per a poder tornar. Els dos fills meus juguen al club, ha canviat una mica perquè ara faig de pare. El cuc sempre hi és. Jo jugo amb els veterans de Flaçà, hi vaig molt poc, però sempre que puc intento escapar-me.

Has tornat a entrenar?

No, d'ençà que vaig plegar d'entrenar aquell any a Tercera Catalana, no he tornat a entrenar.

I t'han trucat?

Sí, he tingut moltes trucades de fora. De Girona, de futbol base, el Porqueres em va trucar l'any passat l'Àngel Roig perquè li fes de segon. No és que no vulgui, però les circumstàncies a vegades no es donen. Jo soc dels que pensen que quan estàs d'entrenador has d'estar al capdavant. No valen mitges tintes. Si ha de ser-hi sempre, has de ser el cap visible, no pots faltar mai. A la que faltes una mica, es cau i els jugadors ho veuen. Sempre s'ha de ser al peu del canó. Ara familiarment podria. El tema laboral també m'ho permetria perquè treballa amb torns més estables. Sincerament, no m'ho havia plantejat. M'ho miro des de la barrera.

Quan penses amb l'UCE Celrà, quines persones et venen al cap?

Moltes. Jo he viscut diferents etapes. Per mi, la persona clau és en Quim Feixes. Puc parlar del meu pare també, que va ser una persona clau en mi, també havia sigut entrenador i jugador. M'ha fet seguir tota aquesta estela. Ell i en Quim van ser els nostres entrenadors durant molts anys. En Josep Carreras, en Ferrer, en Torras, la família Alonso, l'Oliver, tots van ser molt importants. Ara posteriorment gent que han continuat, en Teodoro Cerezo amb una sèrie de pares van reconstruir una mica. En Castellà, en Salvador Llobet van seguir el rastre del club perquè els seus nanos hi jugaven i ho feien desinteressadament. En el moment que jo era entrenador, no guardo mal record de la junta. Amb el temps penso que les circumstàncies es van donar així i que ells també buscaven el millor. Va anar així i no cal donar més voltes.

Vas ser president?

Sí, jo vaig començar a ser president de la directiva actual. Ara hi és en Jordi Vilà. Ell va ser qui em va incentivar, em vaig deixar enganyar. Vam reunir-nos i es van crear dos grups. Gent de

Celrà i nouvinguts. Van decidir que jo fos el president per una mica el que havia fet al club i vaig acceptar. Crec que no ho havia d'haver fet, de tot se n'aprèn. Vaig fer un pas al costat i va continuar ell. Vaig estar un any i mig, entrem el març del 2019, es canvia de junta i el maig del 2020, jo deixo la junta.

6.4 Entrevista a Jordi Oliver: jugador, entrenador, coordinador i membre de la Junta Directiva en diverses etapes del club.

Havies sigut jugador?

Al principi vam fer un equip només per entrenar, però a uns quants del poble ens va venir a buscar un equip de Girona, ens vam repartir amb diferents equips de la ciutat i un cop vaig passar a ser juvenil, vaig tornar a Celrà. Hi vaig fer els tres anys i al primer equip hi vaig jugar dels 18 als 24 anys. Ho vaig deixar perquè em vaig lesionar del genoll i vaig trobar una feina de torns.

Recordes qui era el president en aquella etapa?

El president era en Torras Mis. Mentre jo era jugador ell va ser el president. Va ser una etapa en què vam pujar a Segona Regional, es va tornar a baixar i després van haver-hi altres ascensos fins a pujar a Primera. Jo vaig jugar en aquell equip un any i vam tornar a baixar.

Quines diferències hi havia al club l'any de Primera Regional?

No va canviar gairebé en res. Bàsicament érem els mateixos jugadors. Com que no vam començar gaire bé, ja que vam tenir 3 entrenadors diferents. Cada entrenador portava un o dos jugadors de fora. La base érem els mateixos. L'any de Primera vam jugar al camp del polígon.

Un cop retirat de jugador, vas continuar vinculat al club d'alguna manera?

Vaig estar uns anys que no. Vaig descansar i després em van tornar a enredar per agafar un equip de benjamins, com a entrenador. Érem l'Andrés Valverde i jo. Això devia ser la 98/99. Els vam portar quatre anys fins a alevins. Posteriorment, l'Andrés va plegar i vaig continuar amb el futbol 7 fins que més tard va començar en Martí, el meu fill a Escoleta. Un cop van passar a futbol 11, vaig plegar i vaig començar a seguir-lo amb ell.

Quin any entres a la Junta Directiva?

No va haver-hi cap moment exacte. Tu estàs allà, vas a reunions i de cop et diuen que estàs a la Junta Directiva. En aquelles èpoques no hi havia eleccions. La cosa pujava i baixava. La gent que ho portava n'estava cansat. En Pere Castellà i en Salvador Llobet eren qui portaven una mica el tema. Cada quatre anys canviava i després va entrar en 'Lolo'.

Quina era la teva feina?

Hi havia una època que feia de coordinador de futbol 7. Al principi només l'entrenador portava el seu equip i prou. Quan vaig entrar jo, en Salvador em va demanar que m'encarregués del futbol 7. Havia d'anar a les reunions del Consell. Finalment, van posar un coordinador de futbol 11, que va ser en Jordi Cle i també hi havia en Toni Arcas i en Guillem Juanes. En plegava un i en començava un altre. El primer coordinador de futbol 11 va ser en Diego López, un home de Flaçà. Aquell home se li va deixar portar tot. Futbol 7 i futbol 11, també el primer equip. Jo l'ajudava.

Quants equips de futbol 7 hi havia?

3 o 4. Un per etapa més o menys. Normalment, cada any havíem de barrejar els nens perquè no hi havia prou nanos.

Tema pressupost?

Els números no els sé, ho portava en Pere Castellà. L'Ajuntament posava una part i cada un de la directiva anàvem amb un comercial de Celrà i els preguntàvem si volien col·laborar. Els petits industrials en els repartíem i intentàvem aconseguir 5000 pessetes, d'aquí deu mil d'allà. Tot el que podíem treure. Durant l'època d'en Torras sí que hi havia la Panasonic, que donava pressupost per tota la temporada. Unes 600.000 pessetes. Es feien sopars pels jugadors, bones equipacions...

Quotes?

Hi havia molt de merder. Primer no es pagava res i els entrenadors no cobraven. Després quan vam començar els benjamins, que el portaven els germans Alonso, en Toni i en Miquel i l'altre l'Andrés i jo. Allà es va començar a fer pagar quota als jugadors i que els entrenadors cobréssim alguna cosa. Tot això només pagava el futbol 7. El futbol 11 hi havia dos o tres equips i no pagaven. L'equip que portaven els Alonso, que hi entrenaven els seus fills, van anar creixent i van anar formant els equips segons categoria.

Els jugadors eren del poble?

Majoritàriament sí, n'hi havia algun de Girona, però la majoria eren de Celrà. Tothom era benvingut i s'havien d'anar a buscar nens a on fos. Abans d'en Toni Alonso, hi havia l'equip d'en Pajares, en Xavier Llobet. Els seus pares eren els de la Directiva.

Hi havia algun objectiu des del club?

No. L'objectiu en si era portar el club. Que els nanos s'ho passessin bé, si quedàvem primers bé, si no també. Algú sempre insistia en el fet que s'havien de pujar categories, però malauradament si pujaves, l'any vinent no tenies una plantilla prou bona per mantenir-la. Amb això havia tingut algunes discussions. Com vols pujar aquesta categoria, si el que tens darrere no t'ho aguantarà? Si vas amb un equip que només t'apallissen, generes mal ambient i la gent plega.

Abans hi havia sentiment d'equip i de poble. Ara no. Què en penses?

Quan jo vaig plegar i va entrar aquesta junta que hi ha ara, els objectius era pujar categoria perquè vingués gent bona. Jo els deia que, malauradament el Congost era una barrera aquí Celrà. Si vas a buscar un nano a Girona pensen: "ostres a Celrà, de nit al congost...". A part l'època que ells volien pujar hi havia el Quart, el Fornells, que tenien els mateixos objectius. Ja veus on són quart i fornells i on som nosaltres. El Congost és una barrera que frena a molta gent. L'època que jo era juvenil ens venien nanos de Sant Jordi Desvalls.

Com es va organitzar la rua?

Crec que van ser més els jugadors. Molts eren de Celrà i eren una pinya. Si hi ha un grup que és una pinya tot va bé. A la que hi ha merders, com ara, malament.

Com eren els entrenadors?

Molts érem de Celrà i ho fèiem per hobby. Ganes d'ajudar o hi tenies els fills. Quan en faltava algú l'anaves a buscar on fos i venia voluntàriament. A l'època final, ens demanaven ja cobrar. El futbol 7 sempre vam intentar que fossin nanos que jugaven al futbol 11 i els agradava una mica.

Generacions que van venir a fitxar. Les claus?

Casualitat de la vida. Tens un grup amb dos o tres nanos que ho fan molt bé. Quan passa això, els altres clubs venen i s'hi fixen. Et puc explicar el cas d'en Marc Feixas i en Pere Pons.

Va venir un coordinador del Girona, que era treballador de la Panasonic. Va parlar amb en Toni Alonso i li va dir que li interessava molt en Marc Feixas. Van parlar amb els pares i en Marc va dir que sinó hi anava en Pere, no aniria al Girona sol. Aquell home va dir la frase: "No, com en Pere en tenim molts aquí al Girona". Després van parlar amb el pare i van decidir d'anar al Girona.

Les reunions eren obertes?

No, érem els 4 o 5 de la junta i donaven l'opinió.

Com va ser la sortida?

Allà les juntes eren diferents. Venia algú que volia col·laborar, entrava i en sortia un altre. De Juntes fixes només 10 persones, però potser no hi eren mai. Era una roda de poble.

El partit entre el Girona i el Celrà, com es va donar?

El Girona feia uns entrenaments a cada poble. Potser el de menys entitat era el Celrà. Per ells era un entrenament. El camp estava a petar, incús hi havia alguna penya del Girona. Algú del club tenia algun contacte i es va fer. Vam començar marcant i vam perdre de llarg. Eren els titulars. Aquells partits van ser de molta vista pel Girona. Van anar promocionant els equips del voltant i a ells mateixos i això va fer que nosaltres ens féssim socis del Girona, la temporada 2007. Part de la fama del Girona va ser així. Jo penso que això ho podrien continuar fent i anar a fer entrenaments a Figueres o Palamós. Ara està tot molt professionalitzat.

Hi havia propostes de millora d'instal·lacions?

En Quim Feixas era aparellador. Ell havia presentat un projecte amb les grades fetes i un camp en condicions. L'Ajuntament d'aquella època eren de diferents partits i no van voler. Se'n va anar provisionalment al polígon i quan es va presentar el projecte dels Pins d'en Ros, en Quim va tornar a presentar un plànol enllaçant el camp amb el pavelló, però el de l'Ajuntament va fer el seu dibuix i no en va fer cas. La proposta hi era. A base d'anys, van decidir fer una grada, la directiva d'ara ha fet l'altra.

Com veus la situació ara?

M'he desvinculat força al no tenir-hi en Martí. He anat alguna vegada, els vaig seguint per xarxes, però és molt diferent. Veus equips a dalt de tot i d'altres a baix de tot com el Quarta.

Què s'hauria de fer?

Si tu agafes un equip de cadets juvenils, que porten tota la vida jugant i tens la sort que quan passen al primer equip, continuen tots junts i amb els 6 que quedin fan pinya, es podria solucionar. Jo recordo estar a la directiva i vam decidir deixar de tenir equip de Quarta Catalana. Vam plegar i durant dos anys vam decidir no tenir-lo fins que hi va haver uns juvenils que van pujar. Ens vam trobar que hi havia 20 jugadors del Primer Equip que eren de fora. Molts no complien, no pagaven quotes, els pares de base es queixaven d'on anaven els diners i vam decidir deixar-ne fins que es pogués. És molt difícil perquè si agafes gent de fora, es perd el 'caldillo'. Ara els jugadors sí que es paguen la fitxa. Quan et trobes un grup de gent disposada a tirar endavant, tot va molt bé, però sí aquests no tenen un relleu, malament.

Els entrenadors de Primera?

Primer en José María García, després en Serramitja i no es va poder mantenir

L'Amoretti, el vas conèixer?

Mira fa poc vam fer un sopar, aquest juny passat. En Joan Ferrer va organitzar un sopar d'aquest equip que havia pujat. Va venir l'Amoretti i ens va explicar curiositats d'aquella època. "Yo vine cobrando", ens deia. L'únic i un parell més cobraven. Nosaltres ho intuïem, però no ho sabíem. Jugàvem per amor al futbol.

La nova junta?

Quan va arribar en Jordi Vilà van presentar un projecte i em van cridar per anar-hi. L'objectiu que més perseguïen era el de pujar categories. Jo els deia que quan entressin ho veurien. Han fet feina de totes maneres. Han canviat l'herba, han fet les tribunes. Hi han posat hores, quan són 4 o 5 costa perquè cadascun té diferents pensaments. Quan vas a l'Ajuntament, depèn de qui vagi a un li diran que sí i a l'altre que no.

L'any de l'ascens?

Recordo que quan vam pujar érem tots de la mateixa colla. Hi havia bon ambient, tots sortíem de festa junts i va anar bé. Quan van pujar, jo era juvenil, però ja anava a alguns partits.

El bar com funcionava?

En Josep Díaz era molt important, van ser els que van portar el bar durant vint anys. És molt especial i sempre volia fer la seva. Era com l'amo del camp de futbol. La Dolors es va empipar perquè rentaven la roba sense cobrar i es va mirar de fer-li un sou per a poder netejar els vestuaris.